

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący	SSA Mirosław Ziaja (spr.)
Sędziowie	SSA Piotr Mirek SSA Robert Kirejew
Protokolant	Oktawian Mikołajczyk

przy udziale Prokuratora Prok. Apel. Tomasza Janeczka

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2014 r. sprawy

1. **A. S.**, s. M. i F., ur. (...) w O., oskarżonego z art. 297 § 1 kk, art. 296 § 1 kk w zw. z art. 296 § 2 i § 3 kk i inne;
2. **E. G.**, s. J. i W., ur. (...) w M., oskarżonego z art. 297 § 1 kk, art. 296 § 1 kk w zw. z art. 296 § 2 i § 3 kk i inne;
3. **M. P.**, s. J. i I., ur. (...) w Ś., oskarżonego z art. 296 § 1 kk w zw. z art. 296 § 2 kk i inne;
4. **P. M.**, s. B. i K., ur. (...) w K., oskarżonego z art. 299 § 1 kk i art. 271 § 3 kk przy zast. art. 11 § 2 kk;
5. **W. B.**, s. M. i K., ur. (...) w K., oskarżonego z art. 297 § 1 kk, art. 296 § 1 kk w zw. z art. 296 § 2 i § 3 kk i inne;
6. **I. S.**, c. W. i L., ur. (...) w O., oskarżonej z art. 297 § 1 kk, art. 296 § 1 kk w zw. z art. 296 § 2 i § 3 kk inne,

na skutek apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 1 sierpnia 2012 r., sygn. akt (...)

I. zmienia zaskarżony w ten sposób, że:

1. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. S. w punkcie 1 eliminuje z jego opisu stwierdzenie od słów „przy czym podpisując opisane dokumenty...” do słów „na szkodę (...) Sp. z o.o.” przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona występku określonego w przepisie art. 297 § 1 kk i art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk oraz że podstawę wymiaru kary stanowi przepis art. 296 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk, a nadto łagodzi orzeczoną wobec tego oskarżonego grzywnę do 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (stu) złotych oraz obniża przyjęty w punkcie 2 okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat;

2. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu E. G.

w punkcie 4 eliminuje z jego opisu stwierdzenie od słów „przy czym podpisując

i polecając...” do słów „na szkodę (...) Sp. z o.o.” przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona występku określonego w przepisie art. 297 § 1 kk i art. 296 § 1

i 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk oraz że podstawę prawną wymiaru kary stanowi przepis art. 296 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk, a nadto łagodzi orzeczoną wobec tego oskarżonego grzywnę do 500 (pięciuset) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 (sto) złotych;

3. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu W. B. w punkcie

6 eliminuje z jego opisu stwierdzenie od słów „ po czym poprzez nakłonienie...” do słów „na szkodę (...) Sp. z o.o.” przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona występku określonego w przepisie art. 297 § 1 kk i art. 21 § 2 kk w zw.

z art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk oraz że podstawę wymiaru kary stanowi przepis art. 296 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk oraz art. 33 § 2 kk, a nadto łagodzi orzeczoną wobec tego oskarżonego karę grzywny do 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych oraz obniża przyjęty w punkcie 7 okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat;

4. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej I. S. w punkcie 8 eliminuje z jego opisu stwierdzenie od słów „ponadto wprowadzając...” do słów „na szkodę (...) Sp. z o.o.” przyjmując, że czyn ten wyczerpał znamiona występku określonego w przepisie art. 297 § 1 kk i art. 296 § 1 i 2 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i art. 11 § 2 kk oraz, że podstawę wymiaru kary stanowi przepis art. 296 § 2 kk w zw. z art. 11 § 3 kk i art. 33 § 2 kk, a nadto łagodzi orzeczoną wobec tej oskarżonej grzywnę do 70 (siedemdziesięciu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych oraz obniża przyjęty w punkcie 9 okres próby związany z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności do 3 (trzech) lat;

5. uniewinnia oskarżonego P. M. od czynu zarzucanego mu w punkcie X, a przypisanego w punkcie 10 tegoż wyroku i w tej części kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa, uchylając jednocześnie orzeczenia zawarte w punktach 11, 12, 13 oraz w punkcie 16 w zakresie obciążenia P. M. wydatkami oraz opłatą od orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny.

II. uchyla orzeczenie o obowiązku naprawienia szkody zawarte w punkcie 14 zaskarżonego wyroku i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania;

III. uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 15 w części uniewinniającej oskarżonego M. P. od czynu zarzucanego mu w punkcie VIII i w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk umarza postępowanie przyjmując, iż czyn ten wyczerpał znamiona występku określonego w przepisie art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk i polegał na tym, że w dniach 9 maja 2005 roku i 20 maja 2005 roku w B., jako prezes zarządu (...) Sp. z o.o., będąc osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów, działając z góry powziętym zamiarem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wystawił nierzetelne i poświadczające nieprawdę faktury VAT oznaczone numerami (...), (...)i (...) za rzekomo wykonane przez (...) Sp. z o.o. szczególnie opisane w nich usługi remontowo-budowlane na rzecz (...) Sp. z o.o.” na kwoty odpowiednio 100 000 zł, 80 000 zł oraz 110 000 zł, łącznie 290 000 zł, odpowiadające uprzednio zawartym przez wyżej wymienione podmioty trzem fikcyjnym umowom o wykonanie robót budowlanych, które faktycznie nigdy nie zostały zrealizowane, co stanowiło podstawę przeniesienia wskazanych środków pieniężnych na konto bankowe (...) Sp. z o.o., umożliwiając tej spółce spłatę innych zobowiązań i w tym zakresie kosztami sądowymi obciąża Skarb Państwa.

IV. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

V. zasądza od oskarżonych A. S., E. G., W. B.

i I. S. po ¼ (jednej czwartej) części koszty sądowe za drugą instancję, w tym opłaty za obie instancje odpowiednio od:

- oskarżonego A. S. w kwocie 3300 (trzy tysiące trzysta) złotych,
- oskarżonego E. G. w kwocie 10 300 (dziesięć tysięcy trzysta) złotych,
- oskarżonego W. B. w kwocie 1 420 (jeden tysiąc czterysta dwadzieścia) złotych;
- oskarżonej I. S. w kwocie 1 000 (jeden tysiąc) złotych.

Sygn. II AKa 45/13

UZASADNIENIE

A. S. oskarżony został o to, że:

I. w okresie pomiędzy 15 kwietnia a 13 maja 2005 roku, działając w B., K.i O.wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez E. G.prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...), działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 600.000 zł, przedłożył w Banku (...) w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontu budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...)w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 600.000 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

II. w okresie pomiędzy 10 a 19 maja 2005 roku działając w B., K.i O.wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami; w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o.w B.oraz E. G.prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...), działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 300.000 zł przedłożył w Banku (...)w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontu budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...) w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 295.500 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G.i (...) sp. z o.o., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

III. w okresie od 25 kwietnia do 15 czerwca 2005 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w warunkach czynu ciągłego oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o. w B. oraz E. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), będąc zobowiązaną na podstawie przepisu ustawy – jako Prezes Zarządu (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami majątkowymi wskazanej spółki; poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień, zaakceptował do wypłaty kwoty w łącznej wysokości 980.000 zł za rzekomo wykonane usługi remontowo-budowlane, które faktycznie w ogóle nie zostały wykonane, przez co wyrządził wskazanej spółce (...) szkodę w wielkich rozmiarach i działał w ten sposób na szkodę wymienionej spółki w rozumieniu Kodeksu Spółek Handlowych, i tak:

- 1) w dniu 26 kwietnia 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 2) dniu 2 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 2 maja 2005 roku;

3) w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 9 maja 2005 roku;

4) dniu 11maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 80.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 7 czerwca 2005 roku;

5) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 250.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 15 czerwca 2005 roku;

6) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 150.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 1 czerwca 2005 roku;

7) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 90.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;

8) w dniu 20 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 110.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 11 maja 2005 roku,

które to środki płatnicze pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na wyłudzeniu dwóch kredytów bankowych dopomógł następnie przenieść na konta bankowe (...) sp. z o.o. oraz (...) E. G., tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 i § 3 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 585 § 1 K.S.H. przy zastosowaniu art.11 § 2 k.k.

E. G. oskarżony został o to, że:

IV. w okresie pomiędzy 15 kwietnia a 13 maja 2005 roku działając w B., K.i O.; wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez siebie samego jako prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...), działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 600.000 zł przedłożył w Banku (...)w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontu budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...) K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 600.000 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na jego prywatne potrzeby, tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

V. w okresie pomiędzy 10 a 19 maja 2005 roku działając w B., K.i O.wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami; w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o.w B.oraz jego osobiście jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 300.000 zł przedłożył w Banku (...)w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontu budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...)w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 295.500 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na jego prywatne potrzeby oraz potrzeby (...) sp. z o.o., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

VI. w okresie od 25 kwietnia do 15 czerwca 2005 roku w B. i O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w warunkach czynu ciągłego oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o. w B. oraz siebie samego jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) będąc obowiązany na podstawie przepisu ustawy – jako Wiceprezes Zarządu (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami majątkowymi wskazanej spółki; poprzez nadużycie udzielonych mu uprawnień zawarł trzy fikcyjne umowy o wykonanie rzekomych usług budowlanych z (...) sp. z o.o. w łącznej wysokości 290.000 zł oraz kolejnych pięć fikcyjnych umów o wykonanie rzekomych usług budowlanych z jego własną firmą (...) w łącznej wysokości 690.000 zł, które w istocie rzeczy nigdy nie zostały wykonane; a nadto wykorzystując faktyczne uzależnienie od siebie A. S. oraz I. S.; obowiązanych na podstawie przepisu ustawy – jako Prezes Zarządu oraz prokurent (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami majątkowymi wskazanej spółki; polecił im, aby poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień zaakceptowali do wypłaty kwoty w łącznej wysokości 980.000 zł wynikające z nierzetelnych i poświadczających nieprawdę faktur VAT za rzekomo wykonane usługi remontowo-budowlane, które faktycznie nigdy nie zostały wykonane, przez co, aby wyrządzili wskazanej spółce (...) szkodę w wielkich rozmiarach i działali w ten sposób na szkodę wymienionej spółki w rozumieniu Kodeksu Spółek Handlowych, i tak:

1) aby w dniu 26 kwietnia 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)kwotę 100.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;

2) aby w dniu 2 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)kwotę 100.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 2 maja 2005 roku;

3) aby w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o.kwotę 100.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 9 maja 2005 roku;

4) aby w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o.kwotę 80.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 7 czerwca 2005 roku;

5) aby w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)kwotę 250.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 15 czerwca 2005 roku;

6) aby w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)kwotę 150.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 1 czerwca 2005 roku;

7) aby w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)kwotę 90.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;

8) aby w dniu 20 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o.kwotę 110.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 11 maja 2005 roku,

które to środki płatnicze; a w tej kwocie 900.000 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na wyłudzeniu dwóch kredytów bankowych; polecił następnie przenieść na konta bankowe

(...) sp. z o.o. oraz własnej firmy (...), tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 i § 3 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 585 § 1 K.S.H. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.;

VII. w okresie pomiędzy 26 kwietnia a 19 maja 2005 roku ze skutkiem przestępnym w B.; działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru; przyjął na konto bankowe swojej firmy (...) środki płatnicze w kwocie 690.000 zł oraz polecił zależnemu od siebie M. P. przyjęcie na konto wskazanej przez niego (...) sp. z o.o. dalszych środków płatniczych w wysokości kolejnych 290.000 zł; które to środki płatnicze zużytkował następnie w całej kwocie 980.000 zł na własne potrzeby wiedząc o tym, że w całości środki te pochodzą z przestępstwa działania na szkodę (...) sp. z o.o. w O., a z tej kwoty środki płatnicze w ilości 900.000 zł pochodzą z wcześniejszego wyłudzenia dwóch kredytów bankowych na szkodę Banku (...) w K., tj. o przestępstwo określone w art. 299 § 1 k.k.

M. P. oskarżony został o to, że:

VIII. w okresie od 25 kwietnia do 15 czerwca 2005 roku w B. i O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w warunkach czynu ciągłego oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o. w B., której był Prezesem Zarządu; zawarł trzy fikcyjne umowy o wykonanie rzekomych usług budowlanych pomiędzy (...) sp. z o.o. a (...) sp. z o.o. w O. w łącznej wysokości 290.000 zł, które to prace budowlane w istocie rzeczy nigdy nie zostały wykonane; a nadto wykorzystując faktyczne uzależnienie od E. G. A. S. oraz I. S.; obowiązanych na podstawie przepisu ustawy – jako Prezes Zarządu oraz prokurent (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami majątkowymi wskazanej spółki; nakłaniał ich aby poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień zaakceptowali do wypłaty kwoty w łącznej wysokości 290.000 zł wynikające z wystawionych przez niego nierzetelnych i poświadczających nieprawdę faktur VAT za rzekomo wykonane przez (...) sp. z o.o. usługi remontowo-budowlane, które faktycznie nigdy nie zostały wykonane, przez co, aby wyrządzili wskazanej spółce (...) szkodę znacznej wartości i działali w ten sposób na szkodę wymienionej spółki w rozumieniu Kodeksu Spółek Handlowych, i tak:

1) aby w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 100.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O. z dnia 9 maja 2005 roku;

2) aby w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 80.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O. z dnia 7 czerwca 2005 roku;

3) aby w dniu 19 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 110.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O. z dnia 11 maja 2005 roku,

które to środki płatnicze w ilości 290.000 zł pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynu zabronionego polegającego na wyłudzeniu kredytu bankowego dopomógł następnie przenieść na konto bankowe (...) sp. z o.o., tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 585 § 1 K.S.H. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 21 § 2 k.k.

IX. w dniu 19 maja 2005 roku ze skutkiem przestępnym w B. działając na polecenie E. G. oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przyjął na konto bankowe (...) sp. z o.o. środki płatnicze w kwocie 290.000 zł, a następnie dopomógł E. G. by ten wskazane środki płatnicze zużytkował w całej kwocie 290.000 zł na własne potrzeby, wiedząc o tym, że w całości środki te pochodzą z przestępstwa działania na szkodę (...) sp. z o.o. w O. oraz wcześniejszego wyłudzenia kredytu bankowego na szkodę Banku (...) w K., tj. o przestępstwo określone w art. 299 § 1 k.k.

P. M. oskarżony został o to, że:

X. w okresie od 24 kwietnia do 15 czerwca 2005 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając jako Kierownik Budowy poświadczyl nieprawdę w dokumentacji powykonawczej rzekomo przeprowadzonych robót budowlanych wykonania prac ogólnobudowlanych na obiekcie przy ul. (...) w O. generalnego wykonawcy (...) sp. z o.o. zawartej na fikcyjne umowy o wykonanie rzekomych usług budowlanych inwestora S.Z.O.Z. (...) sp. z o.o. o łącznej wartości 491.802,85 zł, a które to roboty w istocie nie były wykonane oraz dopomógł do przeniesienia własności środków płatniczych w w/ w wysokości przekazanych na konto (...) sp. z o.o. wiedząc, że środki te pochodzą z przestępstwa działania na szkodę S.Z.O.Z. (...) sp. z o.o., tj. o przestępstwo określone w art. 299 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k.

W. B. oskarżony został o to, że:

XI. w okresie pomiędzy 15 kwietnia a 13 maja 2005 roku działając w B., K.i O.; wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez E. G.prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...), działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 600.000 zł przedłożył w Banku (...) w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontów budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...)w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 600.000 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

XII. w okresie pomiędzy 10 a 19 maja 2005 roku działając w B., K.i O.wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o.w B.oraz E. G.prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...)działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 300.000 zł przedłożył w Banku (...)w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontów budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...) w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 295.500 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G.i (...) sp. z o.o., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

XIII. w okresie od 25 kwietnia do 15 czerwca 2005 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w warunkach czynu ciągłego oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o. w B. oraz E. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...); nakłaniał A. S. oraz I. S.; obowiązanych na podstawie przepisu ustawy – jako Prezes Zarządu oraz prokurent (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami majątkowymi wskazanej spółki; aby poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień zaakceptowali do wypłaty kwoty w łącznej wysokości 980.000 zł za rzekomo wykonane usługi remontowo-budowlane, które faktycznie w ogóle nie zostały wykonane, przez co aby wyrządzili wskazanej spółce (...) szkodę w wielkich rozmiarach i działali w ten sposób na szkodę wymienionej spółki w rozumieniu Kodeksu Spółek Handlowych i tak:

1) aby w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 9 maja 2005 roku;

2) aby w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 80.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 7 czerwca 2005 roku;

3) aby w dniu 20 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 110.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 11 maja 2005 roku;

4) aby w dniu 26 kwietnia 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;

5) aby w dniu 2 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 2 maja 2005 roku;

6) aby w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 250.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 15 czerwca 2005 roku;

7) aby w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 150.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 1 czerwca 2005 roku;

8) aby w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowali do wypłaty kwotę 90.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane,

które to środki płatnicze pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na wyłudzeniu dwóch kredytów bankowych dopomógł następnie przenieść na konta bankowe (...) sp. z o.o. oraz (...) E. G., tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 i § 3 k.k. i art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 585 § 1 K.S.H. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 21 § 2 k.k.

I. S. oskarżona została o to, że:

XIV. w okresie pomiędzy 15 kwietnia a 13 maja 2005 roku; działając w B., K.i O.; wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami; w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez E. G.prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...)działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 600.000 zł, przedłożyła w Banku (...) w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontu budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadziła pracowników Banku (...)w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 600.000 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

XV. w okresie pomiędzy 10 a 19 maja 2005 roku; działając w B., K.i O.; wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami; w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o.w B.oraz E. G.prowadzącego osobiście działalność gospodarczą pod firmą (...), działając przy tym w celu uzyskania dla (...) sp. z o.o.w O.kredytu gotówkowego o wartości 300.000 zł przedłożyła w Banku (...)w K.wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania rzekomo na pokrycie kosztów remontu budynku, zakupu materiałów medycznych oraz bieżącą działalność Kredytobiorcy – co miało istotne znaczenie dla udzielenia kredytu – w wyniku czego doprowadziła pracowników Banku (...) w K.do zawarcia umowy kredytowej nr (...), a następnie przelania na konto (...) sp. z o.o.kwoty 295.500 zł, wiedząc o tym, że środki te zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G.i (...) sp. z o.o., tj. o czyn z art. 297 § 1 k.k.;

XVI. w okresie od 25 kwietnia do 15 czerwca 2005 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w warunkach czynu ciągłego oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez (...) sp. z o.o. w B. oraz E. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) będąc

zobowiązana na podstawie przepisu ustawy – jako prokurent (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami majątkowymi wskazanej spółki; poprzez nadużycie udzielonych jej uprawnień zaakceptowała do wypłaty kwoty w łącznej wysokości 980.000 zł za rzekomo wykonane usługi remontowo-budowlane, które faktycznie w ogóle nie zostały wykonane, przez co wyrządziła wskazanej spółce (...) szkodę w wielkich rozmiarach i działała w ten sposób na szkodę wymienionej spółki w rozumieniu Kodeksu Spółek Handlowych i tak:

1) w dniu 26 kwietnia 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;

2) dniu 2 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 2 maja 2005 roku;

3) w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 9 maja 2005 roku;

4) dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 80.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 7 czerwca 2005 roku;

5) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 250.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...)za rzekomo wykonane usługi budowlane akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 15 czerwca 2005 roku;

6) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 150.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane, akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 1 czerwca 2005 roku;

7) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 90.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...)wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane;

8) w dniu 20 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 110.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o.wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...)za rzekomo wykonane usługi budowlane; akceptując przy tym stwierdzający nieprawdę protokół odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.z dnia 11 maja 2005 roku,

które to środki płatnicze pochodzące z korzyści związanych z popełnieniem czynów zabronionych polegających na wyłudzeniu dwóch kredytów bankowych dopomogła następnie przenieść na konta bankowe (...) sp. z o.o. oraz (...) E. G., tj. o przestępstwo określone w art. 296 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 2 i § 3 k.k. i art. 299 §1 k.k. w zw. z art. 299 § 5 i § 6 i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 271 § 3 k.k. i art. 585 § 1 K.S.H. przy zastosowaniu art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 21 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 1 sierpnia 2012 roku w sprawie o sygn. akt III K 59/09 Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej orzekając w granicach czynów opisanych w pkt I, II i III wyroku uznał oskarżonego A. S.za winnego tego, że w okresie od 15 kwietnia 2005 roku do końca czerwca 2005 roku, w B., K.i O., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu przysporzenia korzyści majątkowej E. G., jako faktycznemu właścicielowi (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z E. G.Wiceprezesem Zarządu (...) sp. z o.o., a od 10 maja 2005 roku również wspólnie i w porozumieniu z W. B.oraz I. S.prokurentem (...) sp. z o.o.polecił wymienionej przedłożenie w Banku (...)w K.wniosków kredytowych zawierających nierzetelne oświadczenia o rzekomym przeznaczeniu środków finansowych z wnioskowanych kredytów na sfinansowanie kosztów remontu budynku i innych bieżących remontów

oraz zakupu sprzętu, materiałów medycznych, a nadto na zapłatę za usługi obce i energię elektryczną, mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, po czym złożył takie oświadczenia podpisując z Bankiem (...) w K.umowy kredytowe z dnia 10 i 16 maja 2005 roku nr (...)i (...)na łączną kwotę 900.000 zł, a następnie w celu przekazania E. G.środków finansowych uzyskanych z kredytów udzielonych przez Bank (...)w K.oraz uzyskanych z bieżącej działalności (...) sp. z o.o., będąc zobowiązanym na podstawie ustawy, jako Prezes Zarządu tej spółki do zajmowania się jej sprawami majątkowymi, nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, że zaakceptował do wypłaty kwoty pieniężne, na które zostały wystawione poświadczające nieprawdę faktury VAT oraz zaliczkowe faktury VAT, uznając je za rozliczne pomimo, że dotyczyły one usług budowlanych, które nie zostały wykonane, wyrządzając (...) sp. z o.o.znaczną szkodę majątkową w łącznej kwocie 980.000 zł, a w szczególności:

1) w dniu 26 kwietnia 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;

2) zaakceptował do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego faktury VAT oznaczonej jako nr (...)z dnia 2 maja 2005 roku, za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptował stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót, rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 2 maja 2005 roku;

3) w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o., wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptował stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 9 maja 2005 roku;

4) dniu 11 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 80.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o., wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptował stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 7 czerwca 2005 roku;

5) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 250.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptował stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 15 czerwca 2005 roku;

6) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 150.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptował stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 1 czerwca 2005 roku;

7) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 90.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;

8) w dniu 20 maja 2005 roku zaakceptował do wypłaty kwotę 110.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o., wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptował stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 11 maja 2005 roku;

9) wprowadzając poświadczające nieprawdę faktury VAT do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., przy czym podpisując opisane dokumenty w postaci protokołów odbioru wykonanych robót podjął czynności, które mogły udaremnić lub co najmniej utrudnić stwierdzenie uzyskania przez E. G. korzyści pochodzących z działania na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. i skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu A. S. wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył oskarżonemu A. S. na poczet orzeczonej kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w dniu 20 kwietnia 2007 roku i przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny uznaje tę karę za wykonaną do 2 stawek dziennych.

Wyrokiem powyższym orzekając w granicach czynów opisanych w pkt IV, V, VI i VII Sąd uznał oskarżonego E. G. za winnego tego, że w okresie od 15 kwietnia 2005 roku do końca czerwca 2005 roku, w B., K.i O., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako faktyczny właścicielowi (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z A. S. Prezesem Zarządu (...) sp. z o.o., a od 10 maja 2005 roku również wspólnie i w porozumieniu z W. B. oraz I. S. prokurentem (...) sp. z o.o. polecił wymienionej przedłożenie w Banku (...) w K. wniosków kredytowych zawierających nierzetelne oświadczenia o rzekomym przeznaczeniu środków finansowych z wnioskowanych kredytów na sfinansowanie kosztów remontu budynku i innych bieżących remontów oraz zakupu sprzętu, materiałów medycznych, a nadto na zapłatę za usługi obce i energię elektryczną, mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, po czym złożył takie oświadczenia podpisując z Bankiem (...) w K. umowy kredytowe z dnia 10 i 16 maja 2005 roku nr (...) i (...) na łączną kwotę 900.000 zł, a następnie w celu pobrania środków finansowych uzyskanych z kredytów udzielonych przez Bank (...) w K. oraz uzyskanych z bieżącej działalności (...) sp. z o.o., będąc zobowiązanym na podstawie ustawy, jako Wiceprezes Zarządu tej spółki do zajmowania się jej sprawami majątkowymi, nadużył udzielonych mu uprawnień w ten sposób, że wykorzystując faktyczne uzależnienie od siebie A. S. oraz I. S., którzy również byli zobowiązanymi na podstawie ustawy do zajmowania się jej sprawami majątkowymi, polecił im wypłaty kwot pieniężnych, na które zostały wystawione poświadczające nieprawdę faktury VAT oraz zaliczkowe faktury VAT, uznając je za rozliczne pomimo, że dotyczyły one usług budowlanych, które nie zostały wykonane, wyrządzając (...) sp. z o.o. znaczną szkodę majątkową w łącznej kwocie 980.000 zł, a w szczególności:

1) w dniu 26 kwietnia 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz, jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 100.000 zł, wynikającą z wystawionej przez niego faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;

2) aby zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz, jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 100.000 zł, wynikającą z wystawionej przez niego z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) z dnia 2 maja 2005 roku, za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie polecił sporządzenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu nazwanego protokołem odbioru wykonanych robót, rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...) w O. z dnia 2 maja 2005 roku;

3) w dniu 11 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 100.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie polecił sporządzenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu nazwanego protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O. z dnia 9 maja 2005 roku;

4) w dniu 11 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 80.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie polecił sporządzenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu nazwanego protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O.z dnia 7 czerwca 2005 roku;

5) w dniu 13 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz, jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 250.000 zł wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie polecił sporządzenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu nazwanego protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O.z dnia 15 czerwca 2005 roku;

6) w dniu 13 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz, jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 150.000 zł wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie polecił sporządzenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu nazwanego protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O.z dnia 1 czerwca 2005 roku;

7) w dniu 13 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na jego rzecz, jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 90.000 zł, wynikającą z wystawionej przez niego faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;

8) w dniu 20 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 110.000 zł, wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie polecił sporządzenie stwierdzającego nieprawdę dokumentu nazwanego protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...) w O.z dnia 11 maja 2005 roku;

wprowadzając poświadczające nieprawdę faktury VAT do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., przy czym podpisując i polecając sporządzenie opisanych dokumentów w postaci protokołów odbioru wykonanych robót podjął czynności, które mogły udaremnić lub co najmniej utrudnić stwierdzenie uzyskania przez siebie korzyści pochodzących z działania na szkodę (...) sp. z o.o.,

tj. przestępstwo z art. 297 § 1 k.k. i z art. 271 § 1 i § 3 k.k. oraz z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 309 k.k. skazał go na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 1000 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił oskarżonemu E. G. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat.

Tym samym wyrokiem orzekając w granicach czynów opisanych w pkt XI, XII i XIII Sąd Okręgowy uznał oskarżonego W. B. za winnego tego, że w okresie od 10 maja 2005 roku do końca czerwca 2005 roku, w B., K.i O., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu przysporzenia korzyści majątkowej E. G., jako faktycznemu właścicielowi (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z E. G. Wiceprezesem Zarządu (...) sp. z o.o., A. S. Prezesem Zarządu (...) sp. z o.o. oraz I. S. prokurentem (...) sp. z o.o. nakłonił A. S. i I. S. do przedłożenia w Banku (...) w K. wniosku kredytowego zawierającego nierzetelne oświadczenie o rzekomym przeznaczeniu środków finansowych z wnioskowanego kredytu na sfinansowanie kosztów remontu budynku i oraz zakupu sprzętu, mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu przez Bank (...) w K. umową kredytową z dnia 16 maja 2005 roku nr (...) na kwotę 300.000 zł, a następnie w celu przekazania E. G. środków finansowych uzyskanych z kredytów udzielonych przez Bank (...) w K. umowami z dnia 10 i 16 maja 2005 roku nr (...) i (...) w łącznej kwocie 900.000 zł oraz uzyskanych z bieżącej działalności (...) sp. z o.o., nakłaniał A. S. oraz I. S., zobowiązanych na podstawie przepisu ustawy – jako Prezes Zarządu oraz prokurent (...) sp. z o.o. w O. – do zajmowania się sprawami

majątkowymi wskazanej spółki, aby poprzez nadużycie udzielonych im uprawnień zaakceptowali do wypłaty kwoty pieniężne, na które zostały wystawione poświadczające nieprawdę faktury VAT oraz zaliczkowe faktury VAT, uznając je za rozliczne pomimo, że dotyczyły one usług budowlanych, które nie zostały wykonane, przez co wyrządzili wskazanej spółce (...) znaczną szkodę majątkową w łącznej kwocie 880.000 zł, a w szczególności:

- 1) aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz E. G., jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 100.000 zł, wynikającą z wystawionej przez niego z faktury VAT oznaczonej jako nr (...) z dnia 2 maja 2005 roku, za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 2) w dniu 11 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 100.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 3) w dniu 11 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 80.000 zł wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 4) w dniu 13 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na E. G., jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 250.000 zł wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 5) w dniu 13 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na E. G., jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 150.000 zł wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...) za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 6) w dniu 13 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na E. G., jako prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), kwotę 90.000 zł, wynikającą z wystawionej przez niego faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;
- 7) w dniu 20 maja 2005 roku, aby zaakceptowali do wypłaty na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 110.000 zł, wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;

oraz informował I. S. w jaki sposób wprowadzić poświadczające nieprawdę faktury VAT do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., po czym poprzez nakłonienie A. S. i P. M. oraz innej ustalonej osoby do podpisania dokumentów w postaci protokołów odbioru robót rzekomo wykonanych w budynku przy ulicy (...) w O., datowanych: 2, 9 i 11 maja 2005 roku oraz 1, 7 i 15 czerwca 2005 roku podjął czynności, które mogły udaremnić lub co najmniej utrudnić stwierdzenie uzyskania przez E. G. korzyści pochodzących z działania na szkodę (...) sp. z o.o., tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 299 § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 21 § 2 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu W. B. wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat.

Orzekając w granicach czynów opisanych w pkt XIV, XV i XVI wyroku Sąd uznał oskarżoną I. S. za winną tego, że w okresie od 10 maja 2005 roku do końca czerwca 2005 roku, w B., K. i O., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, w celu przysporzenia korzyści majątkowej E. G., jako faktycznemu właścicielowi (...), (...) sp. z o.o., (...) sp. z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z E. G. Wiceprezesem Zarządu (...) sp. z o.o., A. S. Prezesem Zarządu (...) sp. z o.o. oraz W. B., przedłożyła w Banku (...) w K. wniosek kredytowy zawierający nierzetelne oświadczenie o rzekomym przeznaczeniu środków finansowych z wnioskowanego kredytu na sfinansowanie kosztów remontu budynku i oraz zakupu sprzętu, mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu przez Bank (...) w K. umową kredytową z dnia 16 maja 2005 roku nr (...) na kwotę 300.000 zł, a następnie w celu przekazania E. G. środków finansowych uzyskanych z kredytów udzielonych przez Bank (...) w K. umowami z dnia 10 i 16 maja 2005 roku nr (...) i

(...)w łącznej kwocie 900.000 zł oraz uzyskanych z bieżącej działalności (...) sp. z o.o., będąc zobowiązana na podstawie ustawy, jako Prokurent tej Spółki do zajmowania się jej sprawami majątkowymi oraz współdziałając z A. S.Prezesem Zarządu i E. G.Wiceprezesem Zarządu (...) sp. z o.o.– zobowiązanymi na podstawie przepisu ustawy do zajmowania się sprawami majątkowymi tej spółki, nadużyła udzielonych jej uprawnień w ten sposób, że zaakceptowała do wypłaty kwoty pieniężne, na które zostały wystawione poświadczające nieprawdę faktury VAT oraz zaliczkowe faktury VAT, uznając je za rozliczne pomimo, że dotyczyły one usług budowlanych, które nie zostały wykonane, wyrządzając (...) sp. z o.o.znaczną szkodę majątkową w łącznej kwocie 880.000 zł, a w szczególności:

1) zaakceptowała do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego faktury VAT oznaczonej jako nr (...)z dnia 2 maja 2005 roku, za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptowała stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót, rzekomo na trzeciej kondygnacji budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 2 maja 2005 roku;

2) w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 100.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o., wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptowała stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 9 maja 2005 roku;

3) w dniu 11 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 80.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o., wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptowała stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 7 czerwca 2005 roku;

4) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 250.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptowała stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 15 czerwca 2005 roku;

5) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 150.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptowała stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 1 czerwca 2005 roku;

6) w dniu 13 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 90.000 zł na rzecz E. G.prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...), wynikającą z wystawionej przez niego zaliczkowej faktury VAT oznaczonej jako nr (...), za rzekomo wykonane usługi budowlane;

7) w dniu 20 maja 2005 roku zaakceptowała do wypłaty kwotę 110.000 zł na rzecz (...) sp. z o.o., wynikającą z faktury VAT oznaczonej jako nr(...), za rzekomo wykonane usługi budowlane, a następnie zaakceptowała stwierdzający nieprawdę dokument nazwany protokołem odbioru wykonanych robót ogólnobudowlanych w budynku przy ulicy (...)w O.datowany dnia 11 maja 2005 roku;

wprowadzając poświadczające nieprawdę faktury VAT do dokumentacji księgowej (...) sp. z o.o., ponadto wprowadzając do dokumentacji finansowej tej spółki opisane dokumenty w postaci protokołów odbioru wykonanych robót podjęła czynności, które mogły udaremnić lub co najmniej utrudnić stwierdzenie uzyskania przez E. G. korzyści pochodzących z działania na szkodę (...) sp. z o.o., tj. przestępstwa z art. 297 § 1 k.k. i z art. 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z art. 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 299

§ 5 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 1, § 2 i § 3 k.k. skazał ją na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 70 zł.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonej I. S. wykonanie orzeczonej jej kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat.

Orzekając w granicach czynu opisanego w pkt X wyroku Sąd uznał oskarżonego P. M. za winnego tego, że w okresie od 24 kwietnia 2005 roku do końca czerwca 2005 roku w B., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, potwierdził nieprawdę w dokumentacji powykonawczej co do rzekomo przeprowadzonych robót ogólnobudowlanych na obiekcie przy ul. (...) w O. przez generalnego wykonawcę (...) sp. z o.o. o łącznej wartości 491.802,85 zł, a które to roboty w istocie nie były wykonane, podejmując w ten sposób czynności, które mogły udaremnić lub co najmniej utrudnić stwierdzenie uzyskania przez E. G. korzyści pochodzących z działania na szkodę (...) sp. z o.o., tj. przestępstwa art. 299 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za ten czyn na mocy art. 299 § 1 k.k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu P. M. wykonanie orzeczonej mu kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. M. grzywnę w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 40 zł.

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu P. M. na poczet orzeczonej w mu kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w niniejszej sprawie w dniu 11 czerwca 2007 roku i przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny uznał tę karę za wykonaną do 2 stawek dziennych.

Na mocy art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł obowiązek częściowego naprawienia szkody wyrządzonej Specjalistycznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej (...) sp. z o.o. w O., ul. (...), nakazując zapłatę na rzecz wymienionego pokrzywdzonego:

- oskarżonemu E. G. kwoty 980.000 zł;
- oskarżonym A. S., W. B. i I. S. kwoty po 10.000 zł, ustalając, że do kwoty 10.000 zł odpowiedzialność tych oskarżonych za naprawienie szkody jest solidarna.

Na mocy art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. uniewinnił oskarżonego M. P. od popełnienia czynów opisanych w pkt VIII i IX wyroku.

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych:

- od oskarżonego A. S. kwotę 106 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 6300 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny;
- od oskarżonego E. G. kwotę 106 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 30.300 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny;
- od oskarżonego W. B. kwotę 106 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 1700 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny;
- od oskarżonej I. S. kwotę 106 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 1700 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny;
- od oskarżonego P. M. kwotę 106 zł tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz kwotę 580 zł tytułem opłaty od orzeczonej kary pozbawienia wolności i grzywny.

W zakresie wydatków przypadających na oskarżonego M. P., Sąd na mocy art. 632 pkt 2 k.p.k. wydatkami tymi obciążył Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wywiedli: prokurator oraz obrońcy oskarżonych: E. G., W. B., A. S., I. S. oraz P. M..

Prokurator zaskarżając powyższy wyrok w zakresie dotyczącym M. P. co do zarzucanych mu czynów opisanych w VIII i IX części wstępnej wyroku w całości na niekorzyść oskarżonego oraz w zakresie dotyczącym oskarżonego E. G. w części dotyczącej orzeczenia o karze, na niekorzyść oskarżonego zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a. art. 7 k.p.k., poprzez rażące przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przy ocenie wiarygodności wyjaśnień oskarżonego M. P.;

b. art. 410 k.p.k., poprzez orzekanie w sposób dowolny i przyjęcie braku zawinienia po stronie oskarżonego M. P., co do obydwu zarzucanych mu czynów, w sytuacji procesowej jednoznacznego ustalenia, że oskarżony ten złożył swoje podpisy zarówno pod tekstem umów (fikcyjnych) o wykonanie robót budowlanych oraz protokołów powykonawczych tego rodzaju robót budowlanych, które zostały nie tylko antydatowane, ale również poświadczały rzekome wykonanie robót budowlanych nigdy nie wykonanych, a nadto stały się podstawą do wypłaty znacznych kwot pieniędzy na szkodę pokrzywdzonej (...) sp. z o.o. w O.;

c. art. 424 § 2 pkt 1 k.p.k., poprzez zaniechanie w treści uzasadnienia wyroku omówienia, szczególnie istotnej w sensie prawnym, okoliczności dotyczącej ustalenia, że oskarżony M. P. złożył swoje podpisy zarówno pod tekstem umów (fikcyjnych) o wykonanie robót budowlanych oraz protokołów powykonawczych tego rodzaju robót budowlanych, które zostały nie tylko antydatowane, ale również poświadczały rzekome wykonanie robót budowlanych nigdy nie wykonanych, a przez to zaniechanie omówienia kwestii akceptowania przez tego oskarżonego tak ustalonej treści całego wręcz szeregu tych istotnych dokumentów, a w dalszej kolejności zaniechanie omówienia konsekwencji prawnych tak ustalonych faktów dla kwestii przyjęcia winy bądź niewinności tego oskarżonego – co wszystko razem utrudnia kontrolę odwoławczą orzeczenia;

2. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego E. G. kary pozbawienia wolności, poprzez ustalenie jej w wymiarze zbyt niskim – jedynie 2 lat.

Zarzucając powyższe prokurator wniósł o zmianę sentencji zaskarżonego wyroku w pkt 4 poprzez orzeczenie wobec E. G. kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 lat a w konsekwencji tego wyeliminowanie z sentencji wyroku pkt 5 oraz uchylene zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym oskarżonego M. P. co do zarzucanych mu czynów VIII i IX opisanych w części wstępnej wyroku i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Okręgowemu w Bielsku-Białej do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. S. zaskarżając wyrok w całości zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony A. S. w okresie pomiędzy 13 kwietnia a 15 maja 2005 roku, i 10 a 19 maja 2005 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez E. G. przedłożył w Banku w K. wniosek kredytowy zawierający stwierdzające nieprawdę oświadczenie co do przeznaczenia środków finansowych uzyskanych w wyniku kredytowania, w wyniku czego doprowadził pracowników Banku (...) w K. do zawarcia umowy kredytowej nr (...) i umowy kredytowej nr (...), podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym w szczególności wyjaśnienia oskarżonego złożone zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i na rozprawie, w sposób nie budzący wątpliwości dają podstawę do przyjęcia, że oskarżony był przekonany, iż środki uzyskane z kredytów bankowych przeznaczone zostaną na zaplanowany w spółce (...) kapitalny remont i zakup sprzętu medycznego;

2. rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych przy ustaleniu jednej stawki dziennej na kwotę 100 zł, jak też ustalenia okresu warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 5 lat;

3. obrazę przepisów postępowania, a to:

a. art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie oceny dowodów w sposób przekraczający ramy wyznaczone zasadą swobodnej oceny dowodów skutkującą błędnym ustaleniem stanu faktycznego, sprzecznym ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym poprzez:

b. odmówienie waloru wiarygodności wyjaśnieniom zarówno oskarżonego A. S. jak i oskarżonej I. S., którzy konsekwentnie w swoich wyjaśnieniach stwierdzali, że uzyskane kredyty z Banku (...) w K. przeznaczone zostaną na cele związane z zaplanowaną modernizacją;

c. przyjęcie za wiarygodne wyjaśnień oskarżonego E. G. jakoby przeznaczenie uzyskanych kredytów na inne cele było omówione z oskarżonym A. S., co niewątpliwie stanowiło jedynie przyjętą przez oskarżonego E. G. linię obrony.

W konkluzji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej.

Obrońca oskarżonego E. G. zaskarżając wyrok w części dotyczącej oskarżonego zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na pominięciu okoliczności, że (...) sp. z o.o. była spółką córką (...) sp. z o.o., a co za tym idzie, sens gospodarczy przetransferowania środków finansowych z kredytów zaciągniętych przez (...) na spłatę zadłużenia spółki (...) powinien być oceniana z punktu widzenia grupy kapitałowej (spółki (...) i (...)), a nie tylko i wyłącznie z punktu widzenia partykularnych interesów spółki (...);

2. naruszenie prawa materialnego, a to:

a. art. 296 k.k., poprzez nieuwzględnienie tego, że zgoda E. G. – rzeczywistego właściciela spółki (...), na przetransferowanie środków z kredytów zaciągniętych przez spółkę (...) na rzecz innych spółek była okolicznością wyłączającą bezprawność czynu;

b. art. 46 k.k., poprzez zobowiązanie oskarżonego E. G. do częściowego naprawienia szkody, w sytuacji, gdy oskarżonemu nie można zasadnie przypisać przestępstwa nadużycia zaufania (art. 296 k.k.) na szkodę spółki (...), a więc, jeśli nie doszło do popełnienia przestępstwa, to tym samym nie doszło do powstania szkody, którą należałoby naprawić;

c. art. 297 § 3 k.k., poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy oskarżony E. G. naprawił szkodę wyrządzoną (...) sp. z o.o. obniżając wartości udziałów spółki (...) podczas transakcji ich zbycia państwu G. o wartość nie spłaconych na tamtą chwilę kredytów;

d. art. 299 § 1 k.k., poprzez przyjęcie, że przekazanie środków pieniężnych z uzyskanych kredytów na rzecz podmiotów trzecich stanowiło zrealizowanie znamienia przestępstwa prania brudnych pieniędzy, podczas gdy w istocie przekazanie tych środków pieniężnych stanowiło realizację rzeczywistego zamiaru wyłudzenia kredytu i było przedmiotem karnoprawnej oceny towarzyszącej skazaniu oskarżonego za przestępstwo z art. 297 k.k.;

e. art. 299 § 1 k.k., poprzez przyjęcie, że zaksięgowanie przez (...) poświadczających nieprawdę faktur na roboty budowlane było inną czynnością, o której mowa w art. 299 k.k., podczas gdy w rzeczywistości stanowiło to realizację

zamiaru wyłudzenia kredytu i powinno zostać ocenione na płaszczyźnie art. 297 k.k., ewentualnie powinno zostać potraktowane jako przestępstwo (art. 271 k.k.) współukarane następczo;

2. rażąco obrazę przepisów postępowania, a to:

a. art. 167 k.p.k. w zw. z art. 169 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. mających wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez pominięcie wniosków dowodowych oskarżonego E. G., zaprezentowanych w piśmie procesowym z dnia 1 czerwca 2012 roku, podczas gdy przeprowadzenie ww. dowodów miało istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, (art. 438 pkt 2 k.p.k.);

b. rażąco obrazę przepisu postępowania, a to art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez pominięcie dowodu z zeznań świadka R. M., w sytuacji gdy ów dowód miał dla obrony niezwykle istotne znaczenie (art. 438 pkt 2 k.p.k.);

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia i mający wpływ na jego treść, a polegający na nieustaleniu rzeczywistej roli oskarżonego W. B. – księgowego spółki (...), w procedurze związanym z zaciągnięciem kredytu spółki (...) jak również związanym ze sposobem z jego rozliczenia i realizowaniem tegoż sposobu;

4. rażąco niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 100 zł (art. 438 pkt 4 k.p.k.).

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzutów popełnienia przestępstwa z art. 271 § 1 k.k., 18 § 1 k.k. w zw. z 296 § 1 i § 2 k.k. w zw. z 271 § 1 i § 3 k.k. w zw. z 299 § 1 i § 5 k.k. w zw. z 11 § 2 oraz art. 12 k.k., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie przedmiotowej sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego P. M. zaskarżając wyrok w zakresie pkt 10, 11, 12, 13 i 16 wyroku w części dotyczącej oskarżonego zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia Sądu, który miał wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 3 k.p.k.) poprzez przyjęcie, że oskarżony P. M. zrealizował znamiona przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. w związku z art. 12 k.k., polegający na ustaleniu, że oskarżony w okresie od 24 kwietnia 2005 roku do końca czerwca 2005 roku działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru potwierdził nieprawdę w dokumentacji powykonawczej, co do rzekomo przeprowadzonych robót przez generalnego wykonawcę (...) o łącznej wartości 491.802,85 zł, które to roboty nie zostały wykonane, a złożonym podpisem mógł udaremnić lub utrudnić stwierdzenie uzyskania korzyści przez E. G. pochodzących z działania na szkodę sp. z o.o. (...), pomimo że przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że oskarżony swym działaniem nie wypełnił znamion przestępstwa przypisanego zaskarżonym Wyrokiem, albowiem złożone przez oskarżonego M. podpisy nie warunkowały w żaden sposób udzielenia kredytu, a przede wszystkim wystawienia faktur i uzyskania zapłaty za wystawione faktury przez oskarżonego E. G. na szkodę spółki z o.o. (...);

2. uchybienia procesowe, które miały wpływ na treść wyroku, a wynikają z błędnego ustalenia stanu faktycznego sprawy, to w szczególności:

a. naruszenie zasady prawdy obiektywnej przewidzianej przepisem art. 2 § 1 i 2 k.p.k., albowiem oskarżony P. M. wbrew ustaleniom Sądu nie jest sprawcą przestępstwa, a mimo to wyrokiem Sądu pociągnięty został do odpowiedzialności karnej, gdyż podstawy rozstrzygnięcia nie stanowiły dowody, które odpowiadają ustaleniu przez Sąd prawdy obiektywnej;

b. naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 7 k.p.k., która winna skutkować wydaniem wyroku w oparciu o wszystkie przeprowadzone w tej sprawie dowody, które ocenione z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, nie doprowadziłyby do wydania sprzecznego z powołaną zasadą wyroku, a skutkować winny ustaleniem, że oskarżony P. M. składając podpisy na protokołach

odbioru robót nie miał żadnego wpływu na skuteczną realizację czynów zarzucanych oskarżonemu E. G., W. B. oraz oskarżonemu A. S., a zatem swym działaniem nie wypełnił znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k.,

c. naruszenie zasady domniemania niewinności przewidzianej przepisem art. 5 k.p.k., albowiem jeżeli w sprawie Sąd I instancji zgodnie z powołaną zasadą mając wątpliwości co do dopuszczenia się zarzucanego czynu przez oskarżonego M. P., w konsekwencji stosując tą zasadę wobec tego oskarżonego uniewinnił go, natomiast wątpliwości, które oczywiście wynikają z materiału dowodowego dotyczącego P. M. nie zostały zgodnie z tą zasadą przyjęte na korzyść tego oskarżonego, skutkując jego uniewinnienie od zarzutów.

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej P. M. i uniewinnienie tego oskarżonego od zarzutu dopuszczenia się czynu z art. 299 § 1 w zw. z art. 12 k.k., ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego W. B. zaskarżając wyrok w całości na korzyść oskarżonego zarzucił połączony z naruszeniem art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, iż oskarżony W. B. dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa, podczas gdy brak jest podstaw do przyjęcia takiej tezy. albowiem rola oskarżonego sprowadzała się tylko do formalnej – pod kątem jej zgodności z przepisami prawa podatkowego i zasadami księgowości – kontroli dokumentacji i wezwań do ich ewentualnej korekty z uwagi na te formalne błędy, ze wskazaniem jak powinna wyglądać prawidłowa dokumentacja, bez świadomości, że czy opisane w dokumentach zdarzenia w rzeczywistości miały miejsce lub czy zostały wykonane, jak też bez świadomości, że zostały w nich podane informacje nieprawdziwe celem wyłudzenia kredytu czy uniemożliwienia ustalenia przestępczego transferu środków.

Z daleko posuniętej ostrożności procesowej obrońca zarzucił także naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 60 § 3 k.k. polegające na jego niezastosowaniu, podczas gdy W. B. ujawnił wobec organów ścigania informacje dotyczące popełniania przestępstw, w szczególności osób w nich uczestniczących oraz okoliczności ich popełniania, współpracując z wymiarem sprawiedliwości, co obliżowało do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Mając powyższe na uwadze, obrońca wniósł o zmianę orzeczenie w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie Sądowi I instancji sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej I. S. zaskarżając wyrok w zakresie pkt 8, 9, 14 i 16 wyroku w części dotyczącej oskarżonego zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

a. oskarżona I. S. popełniła zarzucany jej czyn opisany w pkt XIV części wstępnej wyroku, w szczególności że w okresie pomiędzy 15 kwietnia a 13 maja 2005 roku, działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia przez E. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...)korzyści majątkowe, przedkładając wniosek kredytowy stwierdzający nieprawdę wiedziała, iż środki pochodzące z kredytu udzielonego następnie przez Bank (...) w K.dla (...) sp. z o.o. na podstawie umowy kredytowej nr (...) w kwocie 600.000 zł zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., podczas gdy oskarżona nie miała żadnej wiedzy o tym, że środki finansowe z kredytu mają być zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., a nie na remont budynku, zakup materiałów medycznych oraz bieżącą działalność (...) sp. z o.o.;

b. oskarżona I. S. popełniła zarzucany jej czyn opisany w pkt XV części wstępnej wyroku, w szczególności że w okresie pomiędzy 10 a 19 maja 2005 roku działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami w celu osiągnięcia przez E. G. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) oraz (...) sp. z o.o. korzyści majątkowej, przedkładając wniosek kredytowy stwierdzający nieprawdę wiedziała, iż środki pochodzące z kredytu udzielonego następnie przez Bank (...) w K.dla (...) sp. z o.o. na podstawie umowy kredytowej nr (...) w kwocie 300.000 zł zostaną zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., podczas gdy oskarżona nie miała żadnej wiedzy o tym, że środki finansowe z kredytu

miały być zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., a nie na remont budynku, zakup materiałów medycznych oraz bieżącą działalność (...) sp. z o.o.;

c. oskarżona I. S. popełniła zarzucany jej czyn opisany w pkt XVI części wstępnej wyroku, w szczególności że w okresie od 25 kwietnia 2005 roku do 15 czerwca 2005 roku w O. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami, w warunkach czynu ciągłego oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści dla (...) sp. z o.o. oraz E. G., jako prokurent (...) sp. z o.o. nadużyła udzielonych jej uprawnień akceptując do wypłaty kwoty w łącznej wysokości 980.000 zł za niewykonane usługi remontowo-budowlane w sposób wymieniony w pkt XVI podpunkty 1-8 części wstępnej wyroku, które faktycznie nie zostały wykonane, działając przy tym na szkodę (...) sp. z o.o. i wyrządzając jej szkodę w wielkich rozmiarach, dopomogła przenieść środki z dwóch kredytów bankowych na konta bankowe (...) sp. z o.o. oraz E. G., podczas gdy dokonując wypłaty na polecenie Wiceprezesa Zarządu (...) za zgodą Prezesa Zarządu A. S. nie wiedziała, że roboty te nie zostały wykonane lub nie zostaną wykonane w przyszłości;

2. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a. art. 7 k.p.k., poprzez błędną ocenę materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, w szczególności błędnej oceny wyjaśnień oskarżonych: I. S., E. G., A. S., W. B., oraz w jej rezultacie, wysnucie sprzecznych z poczynionymi ustaleniami faktycznymi wniosków, skutkujących przyjęciem, że oskarżona I. S. swoim zachowaniem wypełniła znamiona zarzucanego jej przestępstwa, w sytuacji gdy z zebranego materiału dowodowego w sprawie nie wynika, iż oskarżona będąc prokurentem (...) sp. z o.o. wiedziała o przestępczym procederze pozostałych oskarżonych, w szczególności że wiedziała że przekładane we wnioskach kredytowych skierowanych do Banku (...) w K. oświadczenia co do przeznaczenia środków z kredytów były nieprawdziwe oraz że środki pochodzące z nich miały być zadysponowane na prywatne potrzeby E. G., a nie (...) sp. z o.o. oraz że wiedziała, że usługi remontowo-budowlane, za które w okresie od 25 kwietnia 2005 roku do 15 czerwca 2005 roku zaakceptowała kwoty do wypłaty, nie były wykonane lub nie miały być wykonane;

b. art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., poprzez nienależyte wskazanie w treści uzasadnienia wyroku dowodów, na których Sąd oparł się czyniąc ustalenia faktyczne w sprawie, w szczególności nie wskazanie jakie fakty zostały uznane za udowodnione na podstawie zeznań świadków przesłuchiwanych w sprawie K. S., R. O., E. N., S. Z., H. S., Ż. D., R. G. (1).

Zarzucając powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej I. S. od zarzucanych jej czynów szczegółowo opisanych w pkt XIV, XV, XVI części wstępnej zaskarżonego wyroku oraz zwolnienie oskarżonej I. S. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje częściowo zasługiwały na uwzględnienie, co przy stanowisku wyartykułowanym w toku rozprawy odwoławczej przez prokuratora, stanowiło o zmianie zaskarżonego wyroku w kształcie wyrażonym w jego części dyspozytywnej.

W toku rozprawy apelacyjnej oskarżyciel publiczny odstąpił od popierania pisemnej apelacji w części dotyczącej rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego E. G. oraz w zakresie uniewinnienia oskarżonego M. P. od czynu zarzucanego mu w pkt IX, aczkolwiek w ostatnim wypadku kierując się odmiennymi ku temu przesłankami od przyjętych przez Sąd Okręgowy w zaskarżonym wyroku, bo związanymi z oceną prawną zachowania M. P..

Powyższe stanowisko wyrażone przez prokuratora w postępowaniu odwoławczym przy aprobachie okoliczności ustalonych przez sąd I instancji w części dotyczącej orzeczonej wobec oskarżonego E. G. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na pięcioletni okres próby, jak również podzielać prawny punkt widzenia unormowania dotyczącego istoty tzw. prania brudnych pieniędzy objętej dyspozycją normy z przepisu art. 299 § 1 k.k. wyartykułowany przez prokuratora, stanowiło o odstąpieniu przez sąd ad quem od szczegółowego, pisemnego uzasadnienia tej części zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Jednocześnie oskarżyciel publiczny w czasie rozprawy apelacyjnej wyraził pogląd, że dokonane przez sąd I instancji ustalenia faktyczno-prawne nie dają podstawy do przypisania oskarżonym realizacji znamion występkę określonego w art. 299 § 1, 5 i 6 k.k., co syntetycznie rzecz ujmując (a co będzie poniżej przedmiotem szerszych rozważań) wiązał z faktem, iż działanie oskarżonych nie miało na celu udaremnienia lub znacznego utrudnienia ujawnienia nielegalnie uzyskanych korzyści majątkowych, a zabiegi podejmowane po uzyskaniu kredytów z Banku (...)w K.przez (...) Sp. z o.o.z siedzibą w O.(zwanej dalej (...)) i przetransferowaniu ich następnie na konta (...) Sp. z o.o.z siedzibą w B.(zwanej dalej (...)) oraz (...)(zwanej dalej (...)) związane były z ukryciem popełnienia przestępstw określonych w przepisach art. 297 § 1 k.k. i art. 296 § 1 i 2 k.k.

Sąd Apelacyjny pogląd ten podzielił, tym bardziej, że zdaje się on odzwierciedlać też zapatrywanie prokuratora formułującego pisemną apelację (str. 7), kiedy twierdził, że wygenerowanie później szeregu fikcyjnych dokumentów „służyło zamaskowaniu całego przestępczego procederu”.

Powyższe zatem skłoniło sąd II instancji do zreformowania zaskarżonego wyroku i uniewinnienia oskarżonego P. M. od zarzucanego mu czynu, wyeliminowania z konstrukcji kumulatywnego zbiegu przepisów występkę z art. 299 § 1 i 5 k.k. co do oskarżonych A. S., E. G., W. B., I. S. oraz utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w części uniewinniającej oskarżonego M. P. od czynu zarzucanego w pkt IX.

Podzielić należało też pogląd wyrażony przez prokuratora o błędnym wprowadzeniu przez Sąd Okręgowy do podstawy prawnej wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego W. B. art. 21 § 2 k.k., a nie umieszczenie tego przepisu w podstawie prawnej skazania.

Nie może bowiem budzić wątpliwości, że w sytuacji przypisania osobie odpowiedzialności karnej za przestępstwo indywidualne, gdy sama nie spełnia cech indywidualizujących podmiot takiej odpowiedzialności, np. z art. 296 § 1 k.k., a współdziała w przestępczym procederze, chociażby w warunkach współsprawstwa, z osobami o takich cechach osobistych, które uzasadniają przypisanie odpowiedzialności za taki czyn, gdy okoliczności tych miała ona świadomość, przepis art. 21 § 2 k.k. winien dla pełnego zobrazowania odpowiedzialności znaleźć odzwierciedlenie w przyjętej kwalifikacji prawnej czynu, a nie podstawie prawnej wymiaru kary, aczkolwiek wydaje się, że nie stanowi naruszenia przepisu art. 413 k.p.k. całkowite odstępianie w wyroku od powoływania unormowania zawartego w przepisie art. 21 § 2 k.k. i odwołanie się do uregulowania w nim zawartego jedynie w uzasadnieniu wyroku.

Tak wyrażone stanowisko skutkowało zmianą zaskarżonego wyroku, opisaną w pkt I.3.

Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego W. B., zmiana ta w przypadku jego mandanta nie naruszała, wobec braku pisemnego zarzutu prokuratora, zasady reformationis in peius tym bardziej, że podstawy faktyczne przypisania odpowiedzialności wynikały wprost z opisu przypisanego temu oskarżonemu czynu zaferowanego w zaskarżonym wyroku, który w tej części nie uległ zmianie.

Eliminacja z opisu czynów przypisanych oskarżonym A. S., E. G., W. B. i I. S. dotyczyła tylko tych fragmentów, które wiązały się z odstępianiem od obciążania ich odpowiedzialnością za występek „prania pieniędzy” i wyeliminowaniem z kwalifikacji prawnej czynów przepisów art. 299 § 1 i 5 k.k.

Sąd Apelacyjny uwzględnił też częściowo apelację prokuratora w zakresie, w jakim dotykała uniewinnienia oskarżonego M. P. od czynu zarzucanego mu w pkt VIII.

Generalnie w tej części zaaprobować trzeba fundamentalne ustalenia dokonane przez sąd a quo pozwalające przyjąć, że tempore criminis oskarżony M. P.pełnił funkcję prezesa firmy (...)jedynie formalnie, faktycznie zajmując się prowadzeniem własnej działalności gospodarczej (myjnia samochodowa), natomiast funkcjonowaniem spółki w rzeczywistości zajmował się jego teść E. G.. W oparciu o wskazane dowody można zgodzić się też z Sądem Okręgowym, że rola oskarżonego M. P.jako prezesa (...)ograniczała się w istocie do podpisywania dokumentów, a nie miał on

wiedzy i nie orientował się on szczegółowo w meandrach prowadzonej przez tą firmę działalności gospodarczej oraz jej zobowiązaniach i wiarygodnościach, bezrefleksyjnie wykonując polecenia swojego teścia w zaufaniu do niego.

Takie działanie oskarżonego M. P. można by rozpatrywać ewentualnie przez pryzmat przesłanek wynikających z art. 296 § 1 k.k., jako występku popełnionego na szkodę (...) w sytuacji ewidentnego niedopełnienia obowiązków związanych z zajmowaniem się sprawami majątkowymi spółki prawa handlowego i powstania szkody w jej mieniu. Występek ten nie był jednak w niniejszej sprawie ani przedmiotem oskarżenia, ani też osądu.

Zgodzić się zatem można było z sądem meriti, że pomijając odpowiedzialność z art. 299 § 1 k.k. i nast. M. P. mógł nie mieć szczegółowej wiedzy o działaniach pozostałych oskarżonych na szkodę (...) uzasadniających przypisanie popełnienia występku z art. 296 § 1 i 2 k.k. i w tym zakresie działał w pełnym zaufaniu do oskarżonego E. G., który całość prowadzonej przez siebie szerokiej działalności gospodarczej traktował jako „interes rodzinny”. Powyższe może uzasadniać uniewinnienie tego oskarżonego od w/w czynu, tym bardziej, że niewystarczające jest tu domniemywanie jedynie powiązanych z art. 21 § 2 k.k. podstaw odpowiedzialności wynikających z art. 296 § 1 i 2 k.k.

Podzielić natomiast należało zapatrywanie wyrażone w apelacji przez prokuratora, że właściwa ocena ujawnionych w sprawie dowodów, oparta na doświadczeniu życiowym, w tym przede wszystkim wyjaśnieniami samego M. P. nie dawała podstaw do uznania, że zachowanie jego nie realizowało występku, o jakim mowa w przepisie art. 271 § 3 k.k.

Nie może budzić wątpliwości, że oskarżony jako prezes zarządu spółki prawa handlowego był inną osobą uprawnioną do wystawienia dokumentów, a za taki dokument zawierający okoliczności mające znaczenie prawne o charakterze zaufania w obrocie musi uchodzić faktura VAT.

Skoro zatem oskarżony – co sam przyznał – podpisał w dniach 9 i 20 maja 2005 roku trzy faktury VAT oznaczone numerami (...), (...), (...) w imieniu (...), będąc do tego osobą uprawnioną, obciążając (...), zapłatą za roboty remontowo-budowlane zgodnie z uprzednio zawartymi i antydatowanymi umowami o takie usługi, które faktycznie nie zostały nigdy zrealizowane, co umożliwiło przetransferowanie z (...) na rzecz (...) pieniądze w łącznej kwocie 290.000 zł i w konsekwencji spłatę zadłużenia ostatniej ze spółek wobec innego podmiotu gospodarczego, to niewątpliwie wystawił on działając z chęci osiągnięcia korzyści majątkowej, działając w warunkach czynu ciągłego, nierzetelnie i poświadczając nieprawdę co do okoliczności mających znaczenie prawne, chociażby w zakresie obowiązków podatkowych, dokumenty, uzasadniające przyjęcie sprawstwa z art. 271 § 3 k.k.

Oskarżony był też kilkakrotnie w siedzibie (...) i nie sposób w punkcie widzenia logiki oraz doświadczenia życiowego wyobrazić sobie, że nie widział, iż mimo wystawionych faktur, nie zostały wykonane tam żadne prace budowlane, na które opiewały wskazane wyżej faktury, tym bardziej, że jest on osobą dojrzałą życiowo, sam prowadzi własną działalność gospodarczą, jest w pełni poczytalny, a jak wynika z wyjaśnień E. G. brygady budowlano-remontowej (...) wykonywały usługi jedynie w B., a nie w O., przy założeniu, że zapłata (...) dotyczyła znacznych kwot pieniędzy.

Biorąc jednak pod uwagę to, że takie zachowanie dotyczyło czynu odległego, bo popełnionego niespełna 9 lat temu, związane było z uleganiem wpływom osoby najbliższej, w pełnym do niego zaufaniu, która faktycznie zarządzała (...), a nadto za aprobatą i wiedzą pokrzywdzonego, Sąd Apelacyjny uznał, że stopień społecznej szkodliwości tego czynu był nieznaczny, co umożliwiło na etapie postępowania odwoławczego, w zgodzie z przepisem art. 454 § 1 k.p.k., uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt 15 w części uniewinniającej oskarżonego M. P. od zarzutu opisanego w pkt VIII i umorzenie w tym zakresie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 k.p.k. o czyn z art. 271 § 3 k.k.

Tym samym też sąd ad quem nie znalazł podstaw do uwzględnienia w całości wniosku prokuratora domagającego się rozstrzygnięcia o charakterze kasatoryjnym.

Sąd Apelacyjny uwzględnił też stanowisko prokuratora wyrażone na rozprawie odwoławczej o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia w oparciu o przepis art. 46 § 1 k.k. o srodku karnym naprawienia szkody (pkt 14 tego wyroku) i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania.

Rozstrzygnięcie takie jest prawnie dopuszczalne i usankcjonowane też w orzecznictwie Sądu Najwyższego (por. chociażby wyrok SN z dnia 03.12.2013 r., sygn. akt IV KK 302/13).

Generalnie stwierdzić trzeba, że podstawą takiego orzeczenia stało się naruszenie przez sąd I instancji w omawianym fragmencie przepisu art. 424 k.p.k. w stopniu uniemożliwiającym podjęcie jakiegokolwiek polemiki z zarzutami obrony, bazującymi na twierdzeniu, że w sprawie doszło już do naprawienia szkody na rzecz (...), co sprawia, że ta część zaskarżonego wyroku wymyka się spod kontroli odwoławczej. Zważyć bowiem należy na to, że lektura pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (patrz. str. 91) pozwala przyjąć, że Sąd Okręgowy powyższej problematyce nie poświęcił należytej uwagi, ograniczając w zasadzie uzasadnienie do przepisania części dyspozytywnej pkt 14 zaskarżonego wyroku mimo, że kwestie właściwego stosowania art. 46 k.k. znajdują bogatą egzemplifikację w publikowanej judykaturze sądów, w tym też Sądu Apelacyjnego w Katowicach.

Jednocześnie też zauważyć trzeba, że sposób sformułowania przez Sąd Okręgowy pkt 14 zaskarżonego wyroku jest nader nieczytelny, zawierając w sobie jednocześnie sformułowania dotyczące naprawienia szkody przez oskarżonych w częściach oraz solidarnie bez bliższego umotywowania intencji, którą kierował się sąd merytoryczny.

Analizując naprowadzony wyżej problem zaakcentować należy w sposób ogólny z jednej strony ustalony faktycznie przez Sąd Okręgowy w sposób poprawny przestępczy proceder oskarżonych, a z drugiej strony zwrócić uwagę teoretycznie na kwestie prawne związane z należyтым egzekwowaniem przez sąd reguł wynikających z treści przepisu art. 46 k.k.

Co się tyczy pierwszej z kwestii, bazując na trafnie dokonanych przez sąd a quo ustaleniach faktycznych opartych na bardzo rzetelnie przeprowadzonym postępowaniu dowodowym i ocenie tych dowodów w zgodzie z art. 7 k.p.k., przyjąć należy założenie, o którym zdaje się zapominać obrońca oskarżonego E. G. formułując część zarzutów apelacji, że w przypadku spółek prawa handlowego, w tym też spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, majątek tych osób prawnych musi zostać uniezależniony od majątku udziałowców. Mówiąc innymi słowami, majątek tych podmiotów podlega ochronie i wymusza odpowiedzialność osób obowiązanych na podstawie ustawy, czy też umowy do zajmowania się sprawami majątkowymi lub działalnością gospodarczą (członkowie zarządu spółki, prokurent) w przypadku nadużycia zaufania, w sposób odrębny od majątku podmiotów, które w spółkę taką zainwestowały nabywając jej udziały, nawet wówczas, gdy członek zarządu, bezpośrednio lub pośrednio, jest właścicielem takich udziałów.

Najogólniej rzecz ujmując w niniejszej sprawie doszło do przestępczego porozumienia między oskarżonymi, którzy działając ratalnie w warunkach czynu ciągłego, złożyli w Banku (...)w K.w imieniu (...)dwa nierzetelne wnioski kredytowe o rzekomym wykorzystaniu uzyskanych środków kredytowych na sfinansowanie kosztów remontów budynku, nabycie sprzętu i materiałów medycznych itp., usprawniających działalność tej spółki oraz sugerujących możliwość uzyskania lepszych kontraktów z Narodowym Funduszem Zdrowia, mające istotne znaczenie dla uzyskania kredytów, podczas gdy po uruchomieniu tych kredytów w kwocie 900.000 zł, wbrew wnioskowi, przetransferowali na rzecz (...), będącego wówczas jedynym udziałowcem (...)oraz (...)wskazane pieniądze wraz z wcześniejszą kwotą 100.000 zł pochodzącą ze środków własnych, co umożliwiło (...), a pośrednio oskarżonemu E. G. spłatę zadłużenia wobec innego podmiotu (K. N.), w czym też finalnie upatrywać należy uzyskanej korzyści majątkowej związanej z uniknięciem strat w majątku. Jednocześnie oskarżeni dla zalegalizowania i uwiarygodnienia takich działań sporządzili i antydatowali odpowiednią fikcyjną i nierzetelną dokumentację opisaną w zaskarżonym wyroku (umowy o roboty budowlane, protokoły odbioru tych robót i faktury VAT), co umożliwiło im ukrycie przestępczej działalności, pozwalające w założeniu uniknięcie odpowiedzialności karnej i co najmniej utrudnienie, o ile nie udaremnienie ewentualnego postępowania karnego.

Odnosząc się natomiast do kwestii wykładni przepisu art. 46 § 1 k.k. należy zwrócić uwagę na zasadnicze okoliczności, do których odnosiło się dotychczasowe, publikowane orzecznictwo sądów pozwalające lepiej zrozumieć instytucję naprawienia szkody:

1. warunkiem orzeczenia środka karnego z art. 46 § 1 k.k. jest ustalenie, że określonym tym przepisem przestępstwem została wyrządzona szkoda w znaczeniu sensu largo, której nie naprawiono w całości, albo w części i ma ona na celu ochronę interesów pokrzywdzonego poprzez ułatwienie mu dochodzenia restytucji uszczerbku doznanego w wyniku przestępstwa;

2. niewątpliwie naprawienie szkody, o jakiej mowa w art. 46 § 1 k.k. z natury rzeczy winno spełniać swą funkcję kompensacyjną, jednak sądowi orzekającemu nie może umknąć z pola widzenia, iż jest to głównie środek penalny, co sprawia, że przy kształtowaniu jego wysokości, niezależnie od rodzaju ujemnych następstw przestępstwa, należy uwzględnić warunki osobiste oskarżonego, w tym też możliwości materialne pozwalające na stosowne miarkowanie takiego środka;

3. wprowadzie określony w przepisie art. 46 § 1 k.k. obowiązek naprawienia szkody jest środkiem karnym, jednakże przy jego orzekaniu należy kierować się zasadami prawa cywilnego dotyczącymi ustalenia wielkości szkody majątkowej lub doznanej krzywdy, biorąc przy tym też pod uwagę stopień przyczynienia się pokrzywdzonego do jej powstania w kontekście zasady miarkowania;

4. przepis art. 46 § 1 k.k. pozwala na orzekanie obowiązku naprawienia szkody w całości lub w części, co zależy od okoliczności konkretnej sprawy, przy czym wysokość odszkodowania nie może przekraczać wysokości szkody, ani też nie można zasądzić odszkodowania w całości, gdy szkoda została już w części naprawiona;

5. wprowadzie, z uwagi na fakt, że środek, o jakim mowa w art. 46 § 1 k.k. ma głównie charakter penalny, jego orzeczenie w sytuacji grupowego popełnienia przestępstwa, winno wiązać się odpowiednim przypisaniem każdemu ze współsprawców określonej części szkody do naprawienia, jednak orzecznictwo bardziej skłania się do tezy, iż interes prawny pokrzywdzonego najlepiej chroni solidarne zobowiązanie jej naprawienia;

6. wybór sposobu obowiązku naprawienia szkody, co niekoniecznie wiązać należy li tylko z zapłatą na rzecz pokrzywdzonego odpowiedniej kwoty pieniężnej, ale i restytucji szkody w naturze, chociażby poprzez wykonanie umówionych usług tak, by w pełni zabezpieczał interesy pokrzywdzonego i uwzględniał zasadę indywidualizacji, powinien należeć do sądu orzekającego;

7. orzekając obowiązek naprawienia szkody sąd powinien dokładnie określić, w jaki sposób oskarżony ma tego dokonać. Jeżeli jednak oskarżony i pokrzywdzony umówili się co do warunków naprawienia szkody, chociażby w toku wszczętego w tym celu postępowania mediacyjnego, o jakim mowa w art. 23a k.p.k., to sąd nie powinien ingerować w treść zawartej w ten sposób ugody i orzec o obowiązku naprawienia szkody zgodnie z jej treścią.

Jeżeli zatem uwzględnić naprowadzone wyżej w sposób syntetyczny reguły orzekania w przedmiocie środka, o jakim mowa w przepisie art. 46 § 1 k.k., to niewątpliwie można pokusić się o wniosek, że w znaczącej części nie zostały one wykorzystane w toku niniejszego postępowania, a co najmniej tok rozumowania sądu meriti nie został wyłożony w pisemnych motywach, co uniemożliwiało stabilizację w tym fragmencie zaskarżonego wyroku.

Gdyby przyjrzeć się wnioskowi oskarżyciela posiłkowego o naprawienie szkody, złożonego na k. 921 akt, to należałoby uznać, że pokrzywdzony upatruje szkody w niewykonaniu umów remontowo-budowlanych mimo, że zgodnie z wystawionymi fakturami nastąpiła za nie zapłata przez (...)na rzecz podmiotów je wystawiających, co było objęte świadomością oskarżonych związaną z przypisanym im przestępstwem z art. 296 § 1 i 2 k.k. popełnionym na szkodę w/w spółki.

Do tak wyrażonego poglądu należałoby podejść jednak z określoną dozą ostrożności.

Zauważyć bowiem trzeba, że umowy o wykonanie robót budowlanych, o których mowa w sprawie, zawarte między (...), a (...)i (...), miały charakter umów fikcyjnych i zostały one zawarte za wiedza i zgodą pokrzywdzonego reprezentowanego przez właściwie powołane po temu władze.

Jeżeli zatem tak, to z punktu widzenia przepisu art. 83 k.c. umowy takie traktować należałoby jako pozorne. Jeśli więc takie pozorne oświadczenia woli miały być złożone za zgodą stron, to z prawnego punktu widzenia uznać je trzeba za nieważne, a tym samym nie mogące wywołać określonych skutków prawnych. W sytuacji, gdy oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, wartość oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności.

Gdyby zatem przyjąć, że opisane wyżej umowy o wykonanie robót remontowo-budowlanych, nie miały charakteru pozornego, a co za tym idzie oświadczenia stron tych umów nie były nieważne, nic nie stałoby na przeszkodzie (poza ewentualną kwestią przedawnienia roszczeń), by (...) na drodze cywilnej mógł domagać się ich wykonania od strony przeciwnej, a tym samym zaspokoić ewentualną szkodę w naturze.

Sytuacja taka nie miała natomiast miejsca w przedmiotowej sprawie.

W przeciwnym natomiast wypadku pozorność wskazanych umów (jak też fikcyjne protokoły odbioru robót remontowo-budowlanych) traktować należy jako element ukrycia innych czynności i wytworzenia w ten sposób stanu zgodnego z prawem, co niewątpliwie odnieść należy do wszystkich czynności prawnych związanych z zawarciem między Bankiem (...)w K., a (...)przedmiotowych umów kredytowych, przelaniem kwot uzyskanego w ten sposób kredytu do majątku (...)i w konsekwencji przetransferowaniem ich następnie, zgodnie z dyspozycjami oskarżonych E. G.i W. B.przez I. S.na wiedzę i zgodą A. S.w wielu transzach na konta przez nich wskazane, by w efekcie zasilić majątek (...)i umożliwić tym samym spłatę innego długu.

W tym sensie majątek (...)jako odrębnego podmiotu gospodarczego został uszczuplony (uszczerbek), skoro nie mając z tego żadnych wymiernych korzyści, spółka zobligowana była do spłaty kwot wynikających z umów kredytowych na rzecz Banku (...), co niewątpliwie mogłoby uzasadniać roszczenie o naprawienie szkody.

Wymierne korzyści majątkowe – co trafnie wykazał Sąd Okręgowy ustalając w oparciu o właściwą analizę dowodów, świadomość powyższego faktu przez w/w oskarżonych – odniosła spółka (...), spłacając w ten sposób swe zadłużenie.

Powyższe skłania do twierdzenia, że działanie oskarżonych miało na celu osiągnięcie korzyści majątkowej przez inną osobę.

Stojąc na takim stanowisku można przyjąć, że w opisanym wypadku w majątku pokrzywdzonego nastąpiła szkoda, co stwarza punkt wyjścia do rozważań dotyczących jej naprawienia na gruncie unormowania wynikającego z przepisu art. 46 § 1 k.k.

Wbrew bowiem wyjaśnieniom wyrażonym przez oskarżonego E. G.z informacji uzyskanej z Banku (...)w K.(k. 1624-1625) wynika jednoznacznie, że spłata omawianych kredytów została dokonana w drodze przelewu środków z rachunku bieżącego spółki (...), a zaspokojenie zadłużenia nastąpiło w dniu całkowitej spłaty kredytu, tj. w dniu 22.08.2006 r.

Wobec takiego dictum rozważenia wymagało precyzyjne ustalenie wysokości szkody oraz tego, czy z uwagi na stanowisko podniesione przez obronę nie nastąpiło już jej naprawienie w związku z działaniami spółki (...) oraz samego oskarżonego E. G..

Problematyka ta pozostawała poza sferą rozważań Sądu Okręgowego, które to uchybienie stanowiło jedną z przesłanek orzeczenia o charakterze kasatoryjnym w omawianej części.

Sąd I instancji nie poddał bowiem szczegółowej analizie w tym zakresie zeznań świadka R. G. (2)(k. 1003-1006), udziałowca i aktualnego prezesa spółki (...), w której w dalszym ciągu znajduje zatrudnienie w charakterze dyrektora oskarżony A. S..

Jak wynika ze wskazanych wyżej zeznań, R. G. (2)nabył w dniu 12.12.2005 r. od spółki (...), gdy ta była jeszcze jedynym udziałowcem (...), zabudowaną nieruchomością położoną w B.przy ul. (...)i wiadomym mu jest, że większość pieniędzy,

które z transakcji tej miał otrzymać oskarżony E. G., który wówczas pilnie potrzebował środków finansowych, „poszła do Banku (...) w K.”, co miało dotyczyć kwoty 800.000 zł (k. 1003).

W tym kontekście precyzyjnego wyjaśnienia wymaga, czy spłata opisanego zadłużenia dotyczyła kredytów zaciągniętych przez (...)w Banku (...)w K., czy też wiązała się ze spłatą kredytów (...), w którym (...)był jedynym udziałowcem.

Poza wątpliwością bowiem jest, że staranne i stanowcze ustalenia w tym fragmencie mogą rzutować na prawidłowe orzeczenie o środku karnym, o jakim mowa w art. 46 § 1 k.k.

Kolejną kwestią mogącą mieć w niniejszej sprawie znaczenie dla właściwego ukształtowania ewentualnego obowiązku naprawienia szkody, a wymagającą jednoznacznego odniesienia się Sądu Okręgowego, czego dotychczas zabrakło, są dalsze depozycje R. G. (2)(k. 1004verte-1005) pozwalające przyjąć, że w toku negocjacji z oskarżonym E. G. związanych z nabyciem od (...)udziałów w (...), nie tylko nie ukrywano omawianego zadłużenia kredytowego, co ujawniono w akcie notarialnym, ale „w cenie zakupu była ujęta kwestia spłaty trzech kredytów (...)w Banku (...), tzn. dwóch kredytów inwestycyjnych i jednego w rachunku bieżącym”.

Dodał on nadto, że „wartość kredytów, które zaciągnęła spółka (...)w Banku (...) znalazła odzwierciedlenie w cenie, gdyż cena hipoteczna, za jaką spółka mogła być przez nas nabyta, gdyby nie była zadłużona, była obniżona o kwotę kredytów i innych zadłużeń”.

Z dalszych zeznań świadka wynika też, że (...)spłacił kredyty dopiero wtedy, gdy on wraz z żoną stali się właścicielami spółki i, żeby je spłacić, ta ostatnia poprzez określone pociągnięcia finansowe uzyskała kwotę 1.400.000 zł wprowadzając ją do majątku (...), co umożliwiło spłatę zadłużenia kredytowego (k. 1005).

W tej mierze rozważyć należy, czy takie działanie oskarżonego E. G. reprezentującego firmę (...)stanowiło o niekorzystnym dla spółki obniżeniu wartości (...), czy też świadome zaniżenie ceny udziałów było w intencji elementem naprawienia szkody, bowiem stworzyło tym samym nowym udziałowcom, wobec niższej ceny zakupy (co objęte było porozumieniem) uzyskanie środków pieniężnych na dokapitalizowanie (...)i finalnie spłatę kredytów oraz oddłużenie spółki.

Jeśli taka sytuacja miałaby bowiem miejsce rozważyć z kolei należałoby, czy może to być okoliczność świadcząca o naprawieniu szkody, w szczególności w kontekście tego, o czym wspomniano na wstępie, że majątku spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jako odrębnej osoby prawnej, której interesy finansowe wymagają ochrony, nie można łączyć z majątkiem i interesami udziałowców jako inwestorów.

Gdyby natomiast, po dokonaniu naprowadzonych okoliczności sąd a quo uznał fakt szkody w mieniu spółki (...), która dotychczas nie została naprawiona, dopiero wówczas, niezbędnym stałoby się precyzyjne ustalenie jej wysokości, odniesienie się do problemu zgody pokrzywdzonego w kontekście przyczynienia się do powstania szkody i ewentualnego miarkowania odszkodowania.

Sąd Okręgowy w takiej sytuacji winien też pamiętać, że obowiązek, o którym mowa w przepisie art. 46 § 1 k.k. ma w głównej mierze charakter penalny, a zatem orzeczenie tego środka winno też uwzględniać okoliczności wynikające z art. 53 § 2 k.k., w tym motywację i sposób zachowania sprawców, ich właściwości i warunki osobiste (aktualną sytuację materialną), zachowanie po popełnieniu przestępstwa, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody oraz zachowanie się pokrzywdzonego.

Należy przy tym baczyć, by całość kary w wymiarze globalnym nie przekroczyła okoliczności, do których odwołuje się przepis art. 53 § 1 k.k.

Na marginesie jedynie poddać należy rozważeniu sądu meriti, czy przy ponownym rozpoznaniu sprawy w omawianym fragmencie nie byłoby pożądane skierowanie jej do postępowania mediacyjnego, o ile spełnione zostałyby przesłanki z art. 23a § 1 k.p.k. i nast. i odniesienie się do ewentualnych rezultatów takiego postępowania.

Mając zatem na uwadze wyeksponowane wyżej okoliczności orzeczono, jak w pkt II wyroku.

Kolejną kwestią, która wzbudziła kontrowersje stron, na co zwrócono uwagę na wstępie, a co wymaga też szerszego odniesienia, jest problematyka występku tzw. prania brudnych pieniędzy, określonego w przepisie art. 299 § 1 k.k. tym bardziej, że sąd ad quem nie podzielił oceny prawnej zaoferowanej w zaskarżonym wyroku, aprobując stanowisko wyrażone przez oskarżyciela publicznego na etapie odwoławczym, w sytuacji, gdy stało się to podstawą istotnego i korzystnego dla oskarżonych zreformowania tego wyroku.

Punktem wyjścia rozważań Sądu Apelacyjnego w zakresie wykładni przepisu art. 299 § 1 k.k. stała się posiadająca moc zasady prawnej Uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 18.12.2013 r. sygn. akt I KZP 19/13, w tym też przytoczona na jej uzasadnienie argumentacja.

Niewątpliwie treść tej Uchwały pozwala na rozszerzenie penalizacji za występki określone w przepisie art. 299 § 1 k.k. i nast. skoro zakłada, że:

1. przedmiotem czynności wykonawczej przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. są wymienione w tym przepisie „środki płatnicze, instrumenty finansowe, papiery wartościowe, wartości dewizowe, prawa majątkowe lub inne mienie ruchome lub nieruchome” pochodzące bezpośrednio lub pośrednio z popełnienia czynu zabronionego a
2. sprawcą przestępstwa określonego w art. 299 § 1 k.k. może być również sprawca czynu zabronionego, z którego popełnieniem związana jest korzyść stanowiąca przedmiot czynności wykonawczej.

Gdyby bardzo formalistycznie traktować treść powołanej Uchwały, można by bronić stanowiska prawnego wyrażonego w zaskarżonym wyroku, niemniej jednak nie sposób oprzeć się wrażeniu, iż Sąd Okręgowy dokonując wykładni normy wyrażonej w przepisie art. 299 § 1 k.k., nie uwzględnił wszystkich okoliczności, które zaakcentował Sąd Najwyższy, w tym samej istoty występku, tzw. prania pieniędzy, dóbr prawnych poprzez przestępstwo to naruszonych, a nade wszystko faktu, iż przedmiotem czynności wykonawczej, o jakiej w tym przepisie mowa, są korzyści wynikające z przestępstwa źródłowego, stanowiących np. ich przyjęcie lub przekazanie przez sprawcę, które mogłyby udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia.

Podejmując rozważania Sąd Najwyższy, odwołując się do poglądów doktryny zwrócił uwagę, że istota przestępstwa „prania brudnych pieniędzy”, którego żadnych przesłanek tak strony podmiotowej, jak i przedmiotowej wobec treści art. 5 § 2 k.p.k. nie można jedynie domniemywać, sprowadza się do realizacji kilku faz, których ostatecznym celem jest asymilacja („integracja”) bezprawnie uzyskanych środków przez kapitał pochodzący z legalnych źródeł, a dzięki temu skorzystanie z „oczyszczonych” środków, i tak:

- rozporządzeniu nielegalnie uzyskanymi wartościami majątkowymi w celu wprowadzenia ich do legalnego obrotu finansowego („lokowaniu”, inaczej „oddzielaniu”);
- „umorzeniu” („warstwowaniu”) operacji finansowych, często z zamiarem stworzenia jak największej liczby (warstw) transakcji ukrywających związek między sprawcą przestępstwa oraz jego współpracownikami, a samymi pieniędzmi – w celu uniemożliwienia wykrycia źródła pochodzenia środków;
- „integracji” („włączenia”) ze środkami finansowymi legalnymi w obrocie.

W konsekwencji Sąd Najwyższy zauważył, że opisany mechanizm ma charakter wtórny w odniesieniu do czynu stanowiącego źródło nielegalnych wartości.

Ponadto wskazana wyżej Uchwała dostrzega, że wymienione w art. 299 § 1 k.k. składniki majątkowe mogą wywodzić się (pochodzić) z czynu zabronionego, a źródłem tych składników jest korzyść, która z popełnienia czynu zabronionego pochodzi bezpośrednio lub pośrednio.

Kolejną kwestią niezwykle mocno zaakcentowaną w stanowisku prawnym wyrażonym przez Sąd Najwyższy jest to, że pranie pieniędzy, zacierając nielegalne pochodzenie lub umieszczenie korzyści, godzi się w prawidłowe funkcjonowanie obrotu gospodarczego, wymiaru sprawiedliwości lub prawa majątkowe.

Powyzsze oznacza, że nie każde rozporządzenie korzyścią pochodzącą także bezpośrednio z czynu zabronionego źródłowego może zostać uznane za realizujące dyspozycję art. 299 § 1 k.k., i to bez względu na kwestię wypełnienia, przy pomocy tego zachowania strony podmiotowej wymienionego przestępstwa co do jego wszystkich znamion.

Odnosząc się do problematyki dóbr prawnych zagrożonych omawianym występkiem w literaturze (por. chociażby: Włodzimierz Wróbel w Komentarzu do KK, część szczególna pod red. Andrzeja Zolla, Zakamycze 1999 r., str. 399) wskazuje się, że podstawowym dobrem chronionym jest prawidłowość obrotu gospodarczego, który może być zagrożony, jeśli będą do niego wprowadzane środki pochodzące z popełnianych przestępstw. Chodzi zatem tu o możliwość przejęcia kontroli nad określonymi sferami gospodarki przez organizacje o charakterze przestępczym. Nie bez znaczenia jest również niebezpieczeństwo wprowadzenia niepewności w obrocie gospodarczym w związku z wprowadzeniem do niego przedmiotów, które mogą pochodzić z przestępstwa.

Reasumując swoje rozważania, Sąd Najwyższy przyjął, że celem i funkcją unormowania z art. 299 § 1 k.k. jest objęcie kryminalizacją wszystkich etapów prania pieniędzy, w tym ich „lokowania”, służących wykorzystaniu obrotu gospodarczego, których zwalczania w pełnym zakresie nie zapewnią regulacje normujące paserstwo i poplecznictwo.

W konkluzji wspomniana Uchwała Sądu Najwyższego przekonuje, że do wypełnienia znamion przestępstwa z art. 299 § 1 k.k. przez sprawcę czynu źródłowego, z którego bezpośrednio pochodzi rzecz będąca przedmiotem tego przestępstwa, nie może dojść z natury rzeczy w drodze podejmowania przez niego zachowań polegających na pierwotnym przyjęciu (nabyciu) rzeczy, czy pomocy do jej zbycia lub ukrycia, lecz w drodze realizacji czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie ich przestępczego pochodzenia lub miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie, albo orzeczenie przypadku.

Tym samym też nie każde utrudnienie stwierdzenia przestępczego pochodzenia może być przedmiotem penalizacji z art. 299 § 1 k.k., a jedynie znaczne, a zatem duże, pokaźne, czy niemałe.

Podkreślić trzeba i to, że z językowego punktu widzenia pojęcie „utrudniać” oznacza działanie stanowiące lub stwarzające przeszkodę, czynienie coś trudnym, trudniejszym, bądźz przeszkadzające, natomiast „udaremnianie” wiązać należy z uniemożliwianiem, unicestwianiem, czynieniem coś daremnym.

W tej zatem mierze podsumowując ten fragment rozważań przyjąć należy, że realizację znamion występkę z art. 299 § 1 k.k. wiązać ściśle należy z takim zachowaniem sprawcy, który realizując czynności wykonawcze określone tym przepisem, zamiarem swoim obejmuje bądźz to unicestwienie, bądźz co najmniej stworzenie na tyle istotnej przeszkody pozwalającej stwierdzenie ich przestępczego, bezpośredniego, bądźz pośredniego pochodzenia lub miejsca ich umieszczenia, ich wykrycie, zajęcie albo orzeczenie przypadku.

Jeśli zatem zachowanie osoby stanowi zwykłe utrudnianie stwierdzenia przestępczego pochodzenia korzyści, a więc takie, które przy zachowaniu należytych reguł i staranności odpowiednich organów, stwarza możliwość ujawnienia nielegalnego ich pochodzenia, chociażby poprzez analizę dokumentów i dokonanie określonych oględzin, bądźz też działanie sprawcy nie godzi w dobra prawne chronione tym przepisem, w tym w głównej mierze zasady obrotu gospodarczego, a nakierowane jest na zatuszowanie przestępstw generujących owe korzyści i nie wiąże się z zamiarem ich zasymilowania z tymi, które legalnie funkcjonują w obrocie, a co za tym idzie, nie wprowadza niepewności tegoż obrotu, brak jest podstaw do przypisania odpowiedzialności z art. 299 § 1 k.k.

W tym kontekście, bazując na prawidłowych ustaleniach sądu nie sposób oprzeć się wrażeniu, że działanie oskarżonych związane z fikcyjnym zawarciem umów o roboty budowlano-remontowe, wystawianiem faktur i protokołami odbioru takich robót, w istocie rzeczy zmierzało w konkretnym wypadku do zacierania śladów przestępstw z art. 296 § 1 i 2 k.k. oraz art. 297 § 1 k.k. przez ich bezpośrednich sprawców, pozwalające uniknąć im odpowiedzialności za te czyny poprzez co najmniej utrudnienie ewentualnego postępowania karnego, a więc realizowało ono znamiona występku określonego w przepisie art. 239 § 1 k.k., za które nie odpowiadają bezpośredni sprawcy przestępstw źródłowych.

Zważyć bowiem należy, że pobranie kredytów z Banku (...) w K.było odpowiednio udokumentowane, podobnie też udokumentowane było przetransferowanie środków uzyskanych z kredytów przez (...)na rzecz podmiotów gospodarczych wskazanych przez E. G.i W. B.i wprawdzie dotyczyło tytułów nie znajdujących pokrycia w rzeczywistości, czego oskarżeni mieli świadomość, niemniej jednak wykrycie tego nie stanowiło istotnej przeszkody, poprzez chociażby oględziny budynku (...)pozwalające naocznie stwierdzić brak realizacji jakichkolwiek prac budowlanych objętych fakturami VAT.

Ponadto zadłużenie kredytowe (...)wobec banku nie było ukrywane, a wprost wyartykułowane w momencie zbycia udziałów w tej spółce przez (...)na rzecz małżonków G., a oskarżony E. G.nie ukrywał też, że tak wygenerowane środki mają posłużyć (...)na spłatę innych zobowiązań gospodarczych.

Jeśli przy tym zważyć, że operacja finansowa opisana wyżej w istocie rzeczy nie zaburzyła funkcjonowania (...)w obrocie gospodarczym i nie wiązała się z objętymi świadomością oskarżonych czynnościami typowymi dla istoty prania brudnych pieniędzy, podzielić należało zapatrywanie wyeksponowane przez prokuratora w toku rozprawy odwoławczej o braku realizacji przez oskarżonych znamion występkę z art. 299 § 1 k.k., co legło u podstaw wyrażonego w części dyspozytywnej wyroku Sądu Apelacyjnego.

Przechodząc natomiast w ostatnim fragmencie do apelacji obrońców oskarżonych podkreślić trzeba, że oprócz naprowadzonych wyżej uchybień, na które część obrońców wskazywała i co stało się przedmiotem wzruszenia zaskarżonego wyroku w takim kształcie jak wynika to z części dyspozytywnej, brak było podstaw do aprobaty dla tych wszystkich zarzutów, które sugerowały potrzebę uniewinnienia oskarżonych w całości od przypisanych czynów, bądź przyjęcia li tylko odpowiedzialności z art. 297 § 1 k.k., czy też 271 § 3 k.k.

Należy w tym miejscu stanowczo podkreślić, iż Sąd Okręgowy w sposób staranny przeprowadził postępowanie dowodowe, gdzie ewentualnie podnoszone uchybienia nie miały wpływu na zaskarżony wyrok, przynajmniej w części ustabilizowanej przez sąd odwoławczy.

Podkreślenia wymaga i to, że sąd a quo dokonał oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego w sposób chroniony zasadą wynikającą z przepisu art. 7 k.p.k., co w konsekwencji pozwoliło na zgodne z logiką i doświadczeniem życiowym ustalenia faktyczne oraz znalazło odzwierciedlenie w pisemnym uzasadnieniu odpowiadającym w tej części treści art. 424 k.p.k.

Sąd ten w pełni trafnie odniósł się do informacji wynikających z depozycji oskarżonych, wskazał w jakiej części uznał je za wiarygodny oraz obiektywny materiał pozwalający na dokonanie ustaleń faktycznych i wyjaśnienia te przeanalizował poprzez wzajemne ze sobą powiązanie, a nadto przez pryzmat ujawnionych dokumentów oraz w zestawieniu z opinią biegłej świadczącej o braku wykonania robót budowlanych na terenie (...)i zestawiając je z ujawnionymi zeznaniami świadków.

Sąd Okręgowy w sposób nie nasuwający zastrzeżeń dokonując poszczególnych fragmentów ustaleń faktycznych wsparł je konkretnymi dowodami, a nadto też wyartykułował dowody, które dla istotnych z prawnego punktu widzenia ustaleń mają ambiwalentne, bądź drugorzędne znaczenie.

Sąd Apelacyjny – poza tym, co było przedmiotem wcześniejszych rozważań – podzielił też wykładnię przepisów oraz prawno-karną ocenę zachowania oskarżonych, dokonaną przez sąd meriti, a wyartykułowaną w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku.

Tym samym głos obrońców uznać trzeba jedynie za polemikę, która nie mogła przynieść w całości pożądanego przez nich rezultatu procesowego.

Brak jest też racjonalnych powodów, by ponownie powtarzać argumentację trafnie wyeksponowaną przez sąd orzekający poza tym, co już w wystarczającym zakresie przytoczone zostało wyżej w niniejszym uzasadnieniu i, aczkolwiek dotyczyło innych kwestii materialnych oraz proceduralnych, jednak nawiązywało do dokonanych w postępowaniu rozpoznawczym ustaleń, opartych na bezpośrednim kontakcie Sądu Okręgowego z ujawnionymi dowodami.

Gwoli uzupełnienia dodać jedynie należy, co nie do końca starannie dostrzegają obrońcy oskarżonych I. S., A. S. i W. B., że wyjaśnienia oskarżonego E. G. ewidentnie wskazują, iż to właśnie A. S. zaproponował (niezależnie od finalnie przyjętych tego motywów) wzięcie przez (...) w Banku (...) w K. pierwszego kredytu, a wspólnie z I. S. przy aktywnym udziale W. B. zaaprobował też zwiększenie zagrażające spółce zobowiązań kredytowych poprzez uruchomienie kredytu drugiego, w celu wyprowadzenia uzyskanych środków pieniężnych z majątku spółki, której interesy jako osoby do tego powołane, winni oni chronić, co stanowiło przekroczenie przez nich uprawnień, stanowiąc nadużycie zaufania w obrocie gospodarczym, powodujące znaczną szkodę w mieniu i umożliwiające innemu podmiotowi gospodarczemu spłatę odrębnego zadłużenia.

Działanie takie objęte współsprawstwem i oparte na trafnym przytoczeniu konkretnych zachowań pozostałych oskarżonych, związanych z przekazaniem pieniędzy do firm faktycznie zarządzanych przez oskarżonego E. G. w kilku transzach w oparciu fikcyjne i antydatowane tytuły płatności wskazane przez tego ostatniego oraz oskarżonego W. B. (co wynika z wyjaśnień A. S. i I. S.) w sposób rażąco odbiegają od kontratywu ryzyka gospodarczego i nie mogło być usprawiedliwione bliżej nieopartym założeniem o wykonaniu usług w przyszłości, czy też takim obrocie opisanym środkami, które w nieustalonej przyszłości zostaną zwrócone z zyskiem.

Nie sposób też racjonalnie wyobrazić sobie, że oskarżona I. S., będąc zatrudniona w (...), pełniąc w nim funkcję prokurenta, nie wiedziała i nie interesowała się tym, iż firmy (...) i (...) nie wykonały robót, za które ta uruchomiła z majątku spółki środki finansowe i to niezależnie od licznych obowiązków zawodowych.

Wręcz przeciwnie, nie sposób oprzeć się wrażeniu, że zachowanie A. S. i I. S. uzasadnione było zagrożeniem utraty dobrze płatnego zatrudnienia związanego z wypowiedziami E. G., i to niezależnie od obowiązku dbania o interes spółki prawa handlowego, którą reprezentowali jako prezes jej zarządu i prokurent.

Na podkreślenie zasługuje i ta część wyjaśnień oskarżonego E. G., z której wynika, iż „mózgiem” całego przestępczego procederu był oskarżony W. B., którego uznawał za doradcę finansowego, niezależnie od zatrudnienia w charakterze księgowego w firmie (...).

Już tylko wskazane wyżej dowody i oparte na nich ustalenia faktyczne nie pozwalały na aprobatę zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego W. B. opartej na twierdzeniu, że działania jego mandanta nie wykraczały poza klasyczne i zgodne z prawem obowiązki księgowego, sprowadzające się li tylko do formalnej kontroli dokumentów i wezwań do ich korekty w sytuacji stwierdzenia błędu oraz braku świadomości, iż zawierały one dane nieprawdziwe, skutkujące w konsekwencji wyprowadzeniem środków pieniężnych z (...).

Podobnie brak było akceptacji dla alternatywnego zarzutu obrazy art. 60 § 3 k.k. wobec przyjęcia, że wyjaśnienia oskarżonego W. B. nie stanowiły wyłącznej podstawy ustaleń faktycznych, skoro część tych ustaleń dokonana została przez sąd meriti w oparciu o wyjaśnienia pozostałych oskarżonych, co rzutowało na przyjęcie odpowiedzialności W. B. i pozwalało sfałsyfikowanie w tym zakresie jego własnych wyjaśnień.

Co się natomiast tyczyło apelacji obrońcy oskarżonego E. G., brak było uzasadnionych powodów, by zaaprobować zarzuty sugerujące brak możliwości przypisania jego mandantowi odpowiedzialności karnej z art. 296 § 1 i 2 k.k. i wywodów na tego poparcie.

Jak stwierdzono już na wstępie, obrońca nie dostrzega podstawowej zbieżności między interesem (majątkiem) spółki prawa handlowego i ustawowym obowiązkiem jego ochrony przez członka zarządu (wiceprezesa) takiej spółki, a majątkiem potencjalnego inwestora jako udziałowca w sytuacji, gdy oba te byty są od siebie niezależne.

Nawet zatem, gdyby przyjąć, że poprzez spółkę (...) zainwestował środki własne w nabycie udziałów w (...), nie zwalniało go to od obowiązku starannego zajmowania się sprawami majątkowymi reprezentowanej spółki z o.o. Jeśli zatem pełnił on we wskazanej wyżej spółce jednocześnie funkcję wiceprezesa, a zachowaniem swoim zrealizował czynności wykonawcze objęte treścią art. 296 § 1 i 2 k.k., to nie może być mowy o jego ekskulpacji z odpowiedzialności objętej powołanymi wyżej przepisami.

W konsekwencji nie mogą ostać się rozważania obrońcy, że zachowanie oskarżonego (niekwestionowane od strony przedmiotowej) związane z przetransferowaniem pieniędzy uzyskanych z kredytów przez (...) na rzecz firm – jak to ujęto – powiązanych z nimi kapitałowo była okolicznością wyłączającą bezprawność czynu. Wręcz przeciwnie, wobec przyjętych założeń faktyczno-prawnych trafnie Sąd Okręgowy zachowanie oskarżonego E. G. ocenił z punktu widzenia partykularnych interesów spółki (...).

W sytuacji też braku podstaw do jednoznacznego przyjęcia, że szkoda w mieniu pokrzywdzonego została naprawiona, i to przez oskarżonego E. G., trudno było zaaprobować też na etapie odwoławczym zarzut obrazy art. 297 § 3 k.k.

W konkluzji przyjąć należy, że czyny przypisane oskarżonym A. S., E. G., I. S. i W. B. zrealizowały w warunkach kumulatywnego zbiegu przepisów i czynu ciągłego znamiona przestępstwa określonego w art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 296 § 1 i 2 k.k. oraz art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., przy uzupełnieniu kwalifikacji prawnej czynu przypisanemu ostatniemu z oskarżonych o przepis art. 21 § 2 k.k. tym bardziej, że miał on świadomość okoliczności indywidualizujących odpowiedzialność z art. 296 § 1 k.k. pozostałych współoskarżonych jako współsprawców i nie kontestował tego.

Sąd Apelacyjny podzielił natomiast zarzuty podniesione przez obrońców uznając, że orzeczone wobec oskarżonych kary grzywny nie odpowiadają w pełni przesłankom zawartym w art. 53 § 1 i 2 k.k., co stanowiło o ich rażącej represyjności. Pogląd ten był nadto o tyle zasadny, że z kwalifikacji prawnej czynów im przypisanych wyeliminowano art. 299 § 1 i 5 k.k., co niewątpliwie rzutowało na złagodzenie oceny stopnia społecznej ich szkodliwości, a w szczególności stanowiło o odstąpieniu od wymierzenia tej kary E. G., przy uwzględnieniu też aktualnego wywiadu środowiskowego dotyczącego jego osoby, na podstawie art. 309 k.k.

Powyższe pozwoliło na złagodzenie orzeczonych kar grzywny orzeczonych wobec oskarżonych do poziomu ukształtowanego w części dyspozytywnej wyroku, przy wzięciu pod uwagę rozbieżnych ról, które odegrali w całym przestępstwie, korzyści, które z niego osiągnęli oraz zróżnicowanego statusu majątkowego.

Podobnie Sąd Apelacyjny za nadmierny uznał też wyznaczony przez sąd I instancji okres próby związany z orzeczonymi wobec A. S., I. S. i W. B. karami pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania uznając za przyjęcie jako wystarczające dla ich resocjalizacji okresu trzech lat.

Powyższe nie dotyczy natomiast oskarżonego E. G., jeśli zważy się na jego dominującą rolę w przestępstwie i rażące lekceważenie licznych reguł prawnych i zasad obowiązujących w uczciwym obrocie prawnym.

O kosztach sądowych za drugą instancję orzeczono w oparciu o przepis art. 636 § 1 k.p.k., art. 633 k.p.k., w tym opłacie za obie instancje na podstawie art. 10 ustawy o opłatach w sprawach karnych.